jaargang 30 nummer 2 – april 2010

25 jaar Villa Lila verleden tijd

Lesbisch Archief verhuisd

Op 21 maart vertrok het Lesbisch Archief Nijmegen na 25 jaar uit Villa Lila. Het was een enorme klus, die dankzij vele helpende handen toch gelukt is.

In oktober kwam het nieuws dat de Villa ging verhuizen. Mijn eerste gedachte daarbij was: en wat gaat er dan met de collectie van het Lesbisch Archief gebeuren? Ik mailde het bestuur van het LAN dat ik wel mee wilde denken over het onderbrengen van de spullen. Ik bleek niet de enige die zich betrokken voelde en al snel formeerde zich een soort denktank van medeoprichtsters en oud vrijwilligsters die zich erover boog. Er werden gesprekken gevoerd met het Regionaal Archief Nijmegen (RAN), het IIAV – dat nu Aletta heet - en het IHLIA (vroeger homodok en lesbisch archief in Amsterdam).

Uit die gesprekken kwam naar voren dat we een luxe probleem hadden: iedereen was geïnteresseerd in de collectie. Dat was verrassend en fijn! Het grote probleem wat toen opdook was dat de collectie niet ontsloten of beschreven is. Ook was helemaal niet meer duidelijk wat er nu aanwezig was.

Een aantal jaren geleden had het vorige bestuur van de Villa het namelijk nodig gevonden het Archief tegen haar zin kleiner te huisvesten. Al het materiaal lag ongesorteerd en ontoegankelijk opgestapeld in een soort bezemkast en een klein kantoor. Dus hoe gingen we dat aanpakken?

Nieuwe ruimte

Als een geschenk uit de hemel kwam er een genereus aanbod om het Archief tijdelijk te huisvesten in een compleet benedenhuis in Bottendaal. Een prachtige ruimte, waar de collectie gewoon uitgepakt, bekeken en ontsloten kan worden. Natuurlijk moet er wel huur betaald worden en zal er dus ook een nieuwe geldstroom aangeboord moeten worden, want het Lesbisch Archief krijgt geen cent subsidie van de gemeente. We hebben er echter wel vertrouwen in dat het zal lukken genoeg geld bij elkaar te brengen. We overlegden met het bestuur en die waren ook enthousiast. De huur in de Villa werd opgezegd en het contract met de Graafsedwarsstraat 21 getekend.

Je kunt het Lesbisch Archief steunen door een bijdrage te storten op giro 1472709 van de stg. Vriendin

Oud..... *Foto: Renee Schoffelen*

.....nieuw. *Foto: Ineke Duursema*

De afgelopen weken zijn we dus met een grote ploeg bezig geweest om de verwaarloosde collectie in te pakken. We troffen vaak vreselijke taferelen aan in de opgestapelde dozen in de bezemkast. Een opengevallen kaartenbakje (een schenking van Andreas Burnier) vermengd met een pak Alabastine, een pak koffie, een verfrommelde affiche en een oude Vrouwentongen. Oude kranten waartussen losse foto's, een logboek van het archief zelf. Er had de hele winter een raam open gestaan, waardoor vocht, blaadjes en rommel naar binnen konden waaien. Schimmel op de kartonnen jurk van Dorian Hiethaar.

We waren geschokt door de liefdeloosheid waarmee het materiaal de laatste jaren behandeld is.

Toekomst?

Het plan van de werkgroep (ja, van denktank zijn we nu werkgroep geworden) is om in anderhalf jaar tijd het materiaal goed uit te zoeken, te beschrijven, ontsluiten en zo mogelijk te digitaliseren. Dat doen we in goed overleg met het Stadsarchief, Ihlia en Aletta. Dan kan er gekeken worden waar delen van de collectie het beste ondergebracht kunnen worden. Belangrijk voor ons is dat die delen herkenbaar moeten blijven als Nijmeegs en als Lesbisch. Mogelijk dat er een digitaal Lesbisch Archief komt dat via internet geraadpleegd kan worden, maar dat is helemaal toekomstmuziek. Mocht zich in de loop van die anderhalf jaar een enthousiaste groep vormen die zin heeft om het Lesbisch Archief Nijmegen open te houden dan is dat geweldig, maar daar rekenen we niet op.

Wat kun jij doen?

Het Lesbisch Archief kan je financiële steun dus voorlopig goed gebruiken! De website is weer in de lucht: lesbischarchief.nl.
Je kunt ons mailen op lesbischeschatten@hotmail.com of info@lesbischarchief.nl.
Bedenk eens of je misschien weer een tijdje Vriendin van het Lesbisch Archief wil worden zodat je eigen historie goed bewaard wordt. Je kunt je aanmelden op de website.

Ook ben je van harte welkom als je constructief mee wil denken of mee wil helpen de collectie op te bergen, beschrijven en ontsluiten.

[RS]

Een stukje historie

In 1985 opende het Lesbisch Archief haar deuren in Villa Lila. Het Archief is ontstaan vanuit de behoefte van lesbische vrouwen hun eigen historie te kunnen vinden en ook de hun huidige geschiedenis op te slaan.
De collectie omvat ego-documenten zoals dagboeken en interviews, boeken, films, cassetebandjes, t-shirts, kunst, affiches, foto's, kaarten, folders, tijdschriften, krantenknipsels etc. Ook gesloten archieven, zoals van de Fietsenwerkplaats of kafee de Feeks.

Er waren meer Lesbische Archieven in Nederland, onder andere in Leeuwarden, Amsterdam en Eindhoven. Ze zijn helemaal verdwenen of opgegaan in een groter samenwerkingsverband. Het Nijmeegse archief is nu het enige Lesbische Archief van Nederland en te vinden op Graafsedwarsstaat 21.

Pink is een uitgave van COC Nijmegen

Hoofdredactie
Bart van Dam – Nico Assinck

Opmaak
IS-ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Rogier Crijns, Joost Hermus, Michel Kiel, Marc van Unen

Medewerkenden
Henk Beerten, Sander Hagenbeek, Herman Janssen, Mel Lambers-Rieter, Pascal van der Maas, Cees van der Pluijm, Frank Rieter-Lambers, Renee Schoffelen

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
In de Betouwstraat 9
6511 GA Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

COC en DHD samen op internationale anti-racismedag

Boetedoening als waarde

Op zondag 21 maart, internationale anti-racismedag, werd er voor alle belangstellenden van allochtone organisaties een middag gehouden onder het thema 'Zichtbaar anders?!'. De middag werd georganiseerd door de Turkse democratische volksvereniging (Demokratik Halk Dernegi, DHD) en Breaking the Silence, de mensenrechtengroep van COC Nijmegen in Congrescentrum/ Forum De Ganzenheuvel. De middag bood de mogelijkheid om door middel van een gevarieerd programma kennis te maken met de verschillende kanten van homoseksualiteit.

De eerste samenwerking tussen DHD en COC Nijmegen was in november 2009. Dit heeft geleid tot een succesvolle voorlichtingsmiddag over homoseksualiteit voor de leden van DHD. Dit project heeft de 'Hasan Kaynakprijs 2009' ontvangen van Stichting Expertisecentrum Elan.

Het thema 'Zichtbaar anders?!' was een verwijzing naar de mogelijkheid om met je seksuele of etnische identiteit deel uit te maken van onze samenleving. In de mate waarin ieders eigenheid tot zijn recht kan komen en geaccepteerd wordt, kan integratie toenemen.

De bijeenkomst begon met een lezing, gehouden door dr. Geertje Mak, docent Genderstudies aan de Radboud Universiteit. In haar lezing gaf ze haar visie op hoe nieuwe Nederlanders toch hun eigen identiteit konden bewaren en ook homoseksualiteit accepteren. Haar zienswijze was, dit thema te overbruggen door te kijken naar ook andere fundamentele belangrijke waarden, zoals liefde, familie, en natuur.

Uitspreken

Zo was één van de eye-openers in haar lezing dat de Westerse (christelijke) cultuur gebaseerd is op het fenomeen 'boetedoening'. Hiermee bedoelde ze dat personen vanuit de hun cultuur de natuur hebben om zaken uit te spreken. Letterlijk 'uit de kast komen' is onderdeel van deze cultuur. Deze staat echter haaks op de Oosterse (Islamitische) cultuur. Daar is het niet gebruikelijk om letterlijk uit te spreken wat je denkt of voelt. Het wij-gevoel overheerst hier, waardoor waarden als aanzien van de familie en respect voor je omgeving belangrijker zijn. Homoseksualiteit kan hier wel bestaan, zolang je het maar niet uitspreekt of bespreekbaar maakt. De, voornamelijk Turkse, aanwezigen luisterden aandachtig en de korte ronde met vragen bood volop gelegenheid tot discussie en verdieping op de lezing. Met name de eigen ervaring van dr. Geertje Mak sprak de toehoorders tot de verbeelding.

Idealen

Aansluitend was er een korte kennismaking met verschillende groepen die actief zijn binnen COC Nijmegen. Café Dapper, Team Voorlichting, de Roze Loper, de Zondagmiddagsalon voor heren, de Damessalon en Breaking the Silence hebben hun activiteiten toegelicht. Wethouder Lenie Scholten, ook aanwezig als toehoorder, roemde de samenwerking tussen COC Nijmegen en DHD. Voor wethouder Scholten was het logisch dat DHD en COC Nijmegen elkaar gevonden hadden, omdat deze twee organisaties dezelfde idealen delen. Beide komen op voor zowel het individu, maar tegelijk ook voor de grotere groep.

[HJ]

Bescheiden schrijver zegt presentatie af

Blijf van me af!

In het kader van het Global Village Festival zou in samenwerking met boekhandel De Feeks een boekpresentatie gehouden worden van het kinderboek 'Blijf van me af!' door Mohamed Sahli. Op de Villa site stond: 'De auteur liet 2 dagen van te voren weten dat hij zijn boek over de problemen rond de islam en homofilie niet komt presenteren, omdat hij niet met homofilie geassocieerd wenst te worden!!!!!!' Dat klinkt schokkend. Pink zocht het uit.

Ruth Visser van FMB Uitgevers / Pimento ligt het graag toe: 'het boek "Blijf van me af" van Mohamed Sahli is al enige tijd geleden verschenen.
Er is toen geprobeerd een boekpresentatie te organiseren op een gemengde middelbare school in de Randstad, waarbij in dialoog gegaan zou worden met jongeren met zowel een islamitische achtergrond, als een niet islamitische achtergrond. Toenmalig minister Plasterk heeft gezegd daar dan graag bij te willen zijn. Het is niet gelukt om deze presentatie van de grond te krijgen, vijf scholen waren enthousiast, wilden graag een discussie voeren over homoseksualiteit in zijn algemeenheid, maar niet over homoseksualiteit onder islamitische jongeren.'
Ter gelegenheid van het Global Village Festival in Villa Lila is de Feeks op het idee gekomen een boekpresentatie in Nijmegen te organiseren. De uitgever vond daarbij belangrijk dat het zou leiden tot een dialoog tussen scholieren met een islamitische achtergrond en (jonge) homo's. Ook zou Minister Plasterk uitgenodigd worden.
Plasterk bleek om agenda technische redenen niet te kunnen, wijst navraag bij OCW uit, maar had anders vanwege de val van het kabinet ook moeten afzeggen. Op vrijdag voor de presentatie was er het laatste checkmoment tussen de organisator van de Villa en Ruth van de uitgever: 'De scholen die uitgenodigd zouden worden waren niet geregeld, in ieder geval wist de stagiaire er niet van. Daarmee viel, vooral omdat de dialoog tussen leerlingen van islamitische achtergrond en homo's wegviel, de grond onder de bijeenkomst weg. Kennelijk wist de Villa niet dat de Feeks, aldus henzelf, wel voor leerlingen zouden zorgen. Ik hoorde dat te laat.'
De uitgever heeft toen afgezegd.

'Het is vervelend dat het misverstand in de wereld is gekomen dat Mohamed zich niet zou willen afficheren met homoseksualiteit,' volgens Ruth, 'dat wil hij wel, daarom heeft hij het boek over homoseksualiteit nou net geschreven. Mohamed en de uitgever wilde geen bijeenkomst waarbij het dialoog aspect er niet zou zijn, daar was het immers om te doen! Het boekje roept juist op om op een goede manier om te gaan met jongeren die homo zijn, en legt uit hoe dat kan. Juist ook in islamitische kring.' Mohamed staat nog

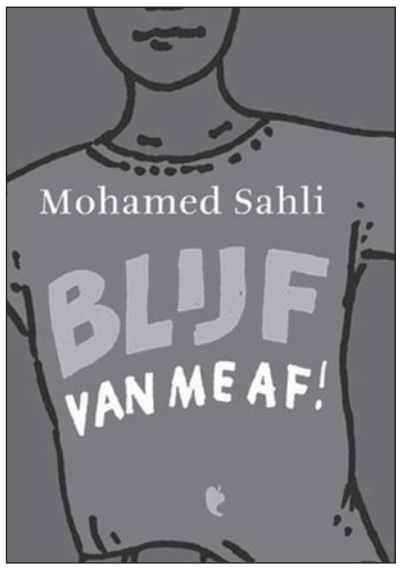

steeds zeer open voor bijeenkomsten waarbij zo'n dialoog centraal staat, 'al is Mohamed wel een zeer bescheiden man die niet de publiciteit zoekt,' aldus Ruth. Mohamed Sahli laat bij monde van zijn echtgenote, schrijfster Lydia Rood, weten: 'Mohamed is niet blij met de negatieve publiciteit die het gevolg is van deze miscommunicatie. Het spijt hem (en mij) zéér dat het zo gelopen is.'

Henri Jacobs van boekhandel De Feeks heeft de uitgever telefonisch gesproken. Hij zegt daarover: 'Er waren meerdere redenen om af te zeggen. Dat Plasterk niet kwam, maar dat was al zes weken bekend, en bovendien was er een vervanger. En dat het concept niet aansluit bij de wensen.' Maar ook: 'de uitgever heeft expliciet uitgesproken dat de auteur niet geassocieerd wil worden met homoseksuelen, waarvan men dacht dat de zaal er mee vol zou zitten. Dat zou de discussie niet ten goede komen. Ik was nogal ontstemd over deze reden en heb gevraagd of ik zelf met de auteur mocht spreken. Dit was niet mogelijk daar Lydia Rood de contacten met de auteur verzorgde. En wat mij opviel, was dat de uitgever aangaf, Mohammed Sahli nog niet ontmoet te hebben!' hij vervolgt: 'Ik heb nog contact gehad met de uitgever na een publicatie in de pers, waar in ze aangaven het jammer te vinden dat het zo in de pers stond. Ik heb dat beaamd, het is voor niemand prettig.' Henri besluit met: 'Wat ons betreft, is de zaak er mee afgedaan.'

'Een nare samenloop van omstandigheden, en geen goede communicatie, ook van onze kant,' zegt Ruth er over. Niels Spierings, interim-voorzitter van Villa Lila, laat weten nog steeds te betreuren dat de avond niet is doorgegaan. Wel heeft hij de tekst op de website van Villa Lila laten aanpassen. Niet om dat het niet gezegd is, wel omdat Mohamed Sahli het niet zelf gezegd heeft, omdat de Villa het nog steeds goed vindt dat hij het boekje geschreven heeft en omdat Sahli open staat voor een dialoog, volgens de uitgever.'
Met een glimlach: 'het resultaat kan gezien worden als bewijs dat er geen goede communicatie was.'
Ondertussen gaat dus nog het gerucht dat Mohamed Sahli helemaal niet zou bestaan. 'Hj bestaat echt, hij heeft meer boeken geschreven,' beweert Ruth Visser namens de uitgever. 'Dat heeft Marek van der Jagt [de geheimzinnige schrijver die uiteindelijk Arnon Grunberg bleek te zijn, red.] ook,' breng ik er tegen in. 'Kunt u me verzekeren dat Mohamed Sahli echt bestaat en dat u hem heeft ontmoet?' Zonder aarzeling: 'Ja.' De tijd zal leren of dat daadwerkelijk zo is. Alle internethits van deze Mohamed Sahli hebben een link met boeken en Lydia Rood, verder bestaat hij op internet niet. En is dat niet nèt het kenmerk van een schrijver die alleen als pseudoniem bestaat?

[PvdM]

Column over soa/hiv/aids en veilige seks

PEP

Heb je bij het lezen van de titel van deze column meteen een idee waar het over gaat? Ik denk dat er maar weinig mannen zijn die het juiste antwoord hebben. Toch is het, als je seksueel actief bent en regelmatig wisselende partners hebt, een belangrijk woord. Het staat voor Post Exposure Profylaxis. Klinkt mooi maar waarschijnlijk is het nog niet voor iedereen duidelijk waar het over gaat.

PEP of Post Exposure Profylaxis is een behandeling met aidsremmers die vier weken duurt na onveilige seks. De behandeling begint bij voorkeur binnen twee uur na de onveilige seks maar in ieder geval binnen 72 uur. Belangrijk om te weten lijkt me, als je in het vuur van het seksspel verrast wordt door een gescheurd condoom, of ondanks alle voorlichting, dat condoom achterwege hebt gelaten. PEP kan in zo'n geval helpen om onmiddellijk de ontwikkeling van het hiv-virus te remmen. Dan heb je ook kans dat je hiv-negatief blijft.
Ik vraag me af hoeveel mannen, na een onveilige sekspartij in de sauna of op de parkeerplaats, meteen naar de GGD of de huisarts gaan om PEP te vragen. Het zou best kunnen zijn dat de huisarts niet eens weet wat PEP is, maar dat kan ik natuurlijk niet bewijzen. Binnen twee uur lijkt me daarnaast niet eenvoudig zolang de GGD nog gewoon van 9 tot 5 open is en je onveilige sekscontact midden in de nacht heeft plaats gevonden. Waar kun je je midden in de nacht melden? Bij de Eerste Hulp van het ziekenhuis? Zouden ze daar weten waar je het over hebt als je PEP vraagt? Ik ben bang van niet.
Zoal zo vaak is voorlichting van het grootste belang, en alleen de homo-organisaties Dito en COC hebben een directe toegang tot de doelgroep. Daarnaast is het aan de GGD om bij de voorlichting over hiv/aids ook PEP onder de aandacht te brengen. Verslapping van de voorlichting ligt op de loer naarmate het aantal besmettingen omlaag gaat.
Met de bezuinigingen in het verschiet doe ik nog maar eens een beroep op de homobeweging om creatief te zijn in het voorlichten van de eigen achterban. Een beetje peptalk van mij helpt misschien.

Henk Beerten
Reageren: henk@henkbeerten.nl

Soaan (Stichting Ondersteuning Aids Activiteiten Nijmegen) financiert initiatieven gericht voorlichting en preventie van HIV/Aids in de regio Nijmegen. Aanvragen kunnen schriftelijk worden ingediend bij het bestuur van de stichting. Soaan biedt doorgaans een financiële bijdrage van niet meer dan € 500 hoewel daar bij uitzondering van kan worden afgeweken. Richt je aanvraag aan: Soaan
Wilhelminasingel 36, 6524 AN Nijmegen,
Telefoon: 024 323 36 87 (penningmeester)
of 024-355 42 12 (voorzitter).
Kijk voor meer informatie op
www.oude-aandelen.nl/soaan

Buitenlandse Zaken stopt aidsprogramma's

In een periode waarin vraagtekens worden gezet bij het effect van ontwikkelingshulp bezuinigt Buitenlandse Zaken op een terrein waar aantoonbaar resultaten geboekt worden: de aidsbestrijding. Elf samenwerkende aidsorganisaties – waaronder COC Nederland – krijgen geen geld van het ministerie om hun werk te blijven doen. Het besluit van het ministerie werd gisteren bekend gemaakt.

Dit betekent dat er de komende vijf jaar vanuit Nederland € 100 miljoen minder naar internationale aidsbestrijding gaat. Het samenwerkingsverband roept de politiek op om in te grijpen zodat de meest kwetsbare groepen in de aidsepidemie niet het slachtoffer worden van deze bezuiniging.
Eerder dit jaar verscheen een rapport van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WWR) waarin aidsbestrijding genoemd wordt als 1 van de 4 thema's waar de Nederlandse ontwikkelingshulp zich op zou moeten concentreren. Reden: het is bewezen dat het terugdringen van hiv en aids economische groei van ontwikkelingslanden tot gevolg heeft.

[Bron: hiv/aidsconsortium]

DE TUSSENBALANS

Ilse van Beljouw

Geboortedatum en plaats: 13 september 1984, Veghel (Brabant)
Opleiding:Psychologie, afstudeerrichting ouderen
Beroep: Onderzoeker (Vrijwilligers-)werk:Ik werk bij GGZ inGeest / Vrije Universiteit in Amsterdam, waar ik net begonnen ben aan een erg leuk promotieonderzoek naar depressie bij ouderen.
Daarnaast ben ik als vrijwilliger betrokken bij de Roze Loper (werkgroep Senioren van COC Nijmegen), waarbij we proberen om homovriendelijkheid in zorgcentra voor ouderen te verbeteren. In dit kader begeleid ik samen met Marieke Reijs drie CMV-studenten die als afstudeeropdracht een methodiek ontwikkelen om homoseksualiteit bespreekbaar te maken bij bewoners van zorgcentra.
Woonsituatie: Een heel fijn huisje in Lent
Woont samen met: Loesje, mijn kat
Huiselijk ingesteld: Ja
Trouw, monogaam: Absoluut
Vrienden/vriendinnen: Ik kan niet zonder ze
Geloof: Nee
Kinderwensen: Ja
Politieke voorkeur: D66
Vervoermiddel: Trein en vouwfiets
Hobbies: koken, met vrienden eten, fotografie
Favoriete literatuur: 'Strikt' van Minke Douwesz
Favoriete films: 'If these walls could talk 2'
Welke kranten lees je: nrc. next
Favoriete omroep: BNN
Favoriet vakantie-oord: mijn tuin
Favoriet eten: geitenkaas
Favoriete drank: sterrenmuntthee
Uitgaan: Niet zo vaak, maar ik vind de Kiss erg leuk
Verslavingen: Chocolade
Goede eigenschappen: Betrokken, sta graag voor een ander klaar, gedreven
Slechte eigenschappen: soms wat sub-assertief, perfectionistisch
Wat zie je als hoogtepunt in je leven: de bijzondere vriendschap die ik met mijn vriendinnen heb
En wat als dieptepunt: toen mijn relatie na bijna 5 jaar uitging
Bewondering voor: mijn vader
Hekel aan: ik houd niet zo van pessimistische mensen die veel zeuren en klagen
Val op (uiterlijk of karakter): lief, betrokken, echt
Eerste homo/lesbische seksuele ervaring: wow!
Heteroseksuele ervaring: niet van enige betekenis
Coming out: toen ik 18 was, en er achter kwam dat ik lesbisch ben doordat ik enorm verliefd werd op een meisje uit mijn introductiegroep van mijn studie.
In welke zin geëmancipeerd: Ik vind het belangrijk om zelf zichtbaar te zijn, en om zelf bij een bijdrage te leveren aan de homo-emancipatie door me bijvoorbeeld in te zetten voor een homovriendelijk klimaat in verzorgingshuizen.
Discriminatie ervaringen: nee
Potten/potenrammer ervaringen: nee
In voor park/baan, sauna's, blind dates of andere avonturen: ehm, nee
Waar ben je eigenlijk te veel mee bezig: wat anderen van mij vinden
En waar te weinig mee: wat ik zelf graag wil
Speciaal doel of ideaal: doel: promoveren
ideaal: dat homoseksualiteit niet alleen getolereerd en geaccepteerd wordt, maar uiteindelijk ook 'gewoon' gevonden wordt

Politiek debat gemeenteraadsverkiezingen

Transgenders geen taboe meer

De avond dat het kabinet nog wankelde debatteren in Villa Lila vertegenwoordigers van een achttal politieke partijen. Het debat vindt plaats in twee delen. Het eerste deel met jongeren van homojongerenorganisatie Dito! en vertegenwoordigers van de politieke jongerenorganisaties Dwars, Rood en JOVD. Het tweede deel discussiëren acht vertegenwoordigers met elkaar over enkele onderwerpen die van belang zijn voor homo-emancipatie en gemeentelijke politiek.

Acht partijen hebben vertegenwoordigers naar Villa Lila gestuurd en zij gaan onder leiding van Cees van der Pluijm in op een aantal stellingen. De eerste stelling is dat transgenders vaak geen vergoeding krijgen van de zorgverzekeraars voor cosmetische zaken. COC voorzitter Herman Jansen pleit ervoor om de gemeentelijke bijstand hiervoor in te zetten. De politici kwijten zich keurig van hun taak om een oplossing voor dit probleem te zoeken. Het is duidelijk een verrassende stelling. Eensgezind zoeken zij naar alternatieve oplossingen omdat de bijzondere bijstand niet meteen geschikt is. Henk Beerten merkt namelijk op dat bijzondere bijstand alleen verleend kan worden als mensen al in de bijstand zitten. Hij pleit ervoor om de zorgverzekeraars op hun taak en verantwoordelijkheid te wijzen. Maurice Nooijen (GroenLinks) wil het landelijk oplossen. Verder constateert hij dat het voor transgenders heel moeilijk is om na hun sexe-verandering terug te keren naar het werk. Dat is wel iets wat je lokaal zou kunnen verbeteren. Marja Alofs (Nijmegen Nu), sluit daarbij aan en wil bovendien meer aandacht voor voorlichting over dit onderwerp en wil buddy's inzetten. Jola van Dijk (SP) zoekt toch een lokale oplossing en denkt aan een renteloze lening. Turgay Tankir (PvdA) wil energie steken in het uit het isolement halen van de transgenders. Hanneke de Putter (CU) wil de taboesfeer rondom transgenders doorbreken.
Het is duidelijk dat transgenderkwesties voor deze politici geen taboe meer zijn. En dat biedt hoop op een creatieve oplossing.

Zit in dit gezelschap de nieuwe wethouder voor 'ons soort mensen'? In Villa Lila debatteerden zij over het homo-/lesbisch beleid na de gemeenteraadsverkiezingen. Van links naar rechts: presentator Cees van der Pluijm, Marja Alofs, Henk Beerten, Koen Wools, Jola van Dijk, Hanneke de Putter, Albaer Hillen, Maurice Nooijen en Turgay Tankir.

Waarin onderscheidt zich de:

VVD / Koen Wools: Veiligheid in heel Nijmegen; het stoppen van overlast en discriminatie door middel van politie en wijktoezicht in alle wijken.
PvdA / Turgay Tankir: Gelijke kansen voor alle mensen dus ook 'roze' mensen.
D66 / Henk Beerten: Aandacht voor preventie van HIV en AIDS, zowel onder jongeren als ouderen.
CU / Hanneke de Putter Kruidhof: Ons motto is: Voor Elkaar. Wij zijn voor voorlichting op scholen over homoseksualiteit; ook op christelijke scholen.
NN / Marja Alofs: Nijmegen Nu heeft al jaren bewezen dat wij er echt voor gaan en iets doen voor homo-emancipatie.
SP / Jola van Dijk: De voorzieningen voor holebi Nijmegen blijven overeind.
CDA / Albaer Hillen: Voortzetting van het onderwijsproject zowel in het voortgezet als in het basis onderwijs.
GL / Maurice Nooijen: De inzet van onze wethouder Lenie Scholten is het beste bewijs dat GroenLinks ervoor gaat.

Een volgende stelling in het debat betreft het onderwijsproject. Het doel zou moeten zijn dit project niet alleen voort te zetten, maar ook uit te breiden naar het basisonderwijs en het MBO. Praktisch alle partijen zijn daar voorstander van ondanks het feit dat daar dan ook geld voor beschikbaar moet zijn. Albaer Hillen wil daarnaast ook de sector zelf aanspreken op hun verantwoordelijkheid. Vooraleerst is het van belang meer scholen bij het project te betrekken. Veel partijen zijn van mening dat scholen simpelweg verplicht moeten worden om voorlichtingen te geven. Het centraal aanmeldpunt is tenslotte ook gewoon verplicht gesteld. Nu zijn er scholen die dit niet doen of gewoon weigeren zoals islamitische scholen. De gemeente zou in haar overleggen met besturen dit aan de orde kunnen stellen en eventueel de inspectie kunnen inschakelen. D66 is wat voorzichtiger en wil de scholen liever via de weg van verleiding overhalen aan het project mee te doen. Hanneke de Putter Kruidhof vindt dat de voorlichting aan moet sluiten bij de doelgroep van de school. Zo vindt zij dat voorlichting over homoseksualiteit bijvoorbeeld op christelijke scholen gegeven kan worden door Contrario, een christelijke homovereniging. Wanneer vanuit het publiek Refo-Anders ter sprake komt, raken de gemoederen verhit. Refo-Anders durft te beweren dat God homoseksualiteit niet gewild zou hebben. En zo'n club wil je toch geen voorlichting over homoseksualiteit laten geven. De Chisten Unie is echter van mening dat scholen vrij zijn om te kiezen hoe zij voorlichting laten geven. Anderzijds kan er worden gesteld, dat wanneer de gemeente bijdraagt aan de kosten van voorlichting, ze ook kan bepalen hoe dit gegeven wordt. Hierin schuilt waarschijnlijk een deel van de oplossing.

Het volgende issue dat besproken wordt, is de (her)huisvesting van Villa Lila. De vraag is in hoeverre de gemeente daarin kan ondersteunen. Turgay Tankir meldt dat de PvdA wil investeren in diversiteit, inclusief de roze diversiteit, maar dat dit niet wil zeggen dat zij een blanco check willen uitschrijven. Albaer Hillen herinnert zich dat al eerder geprobeerd is de zaak te herhuisvesten, maar zonder resultaat. Het CDA is voor het handhaven van een veilige haven. De vraag is of er geld geïnvesteerd moet worden in steen, of dat hulp in het regelen van beheer een goede oplossing is. Marja Alofs, ooit bestuurslid van het COC, roemt Nijmegen als roze stad en het belang van Villa Lila, maar belooft echter geen geld. GroenLinks wil wel investeren, maar eenmalig. Koen Wools ziet het belang van een verhuizing, maar wil nog geen geld toezeggen. De gemeente kan wel haar best doen om een betaalbaar pand te vinden. Jola van Dijk wil tijdens een crisis niet bezuinigen. Dankzij de SP zijn er reserveringen beschikbaar en die moeten nuttig ingezet worden. Dat kan door een pand te kopen en dit kostendekkend te verhuren. Niels Spierings, bestuurslid van Villa Lila, meldt dat Villa Lila echt weg gaat uit de In de Betouwstraat en dat de benodigde investering echt eenmalig zal zijn. Met deze bezwerende woorden wordt het onderwerp afgesloten.

Inmiddels zijn de gemeenteraadsverkiezingen achter de rug. GroenLinks heeft de meeste stemmen gekregen en informateur Lenie Scholten heeft geadviseerd om onderhandelingen te starten voor een college bestaande uit GroenLinks, Partij van de Arbeid en D66. Bij het ter perse gaan van het blad was de uitkomst van die onderhandelingen nog niet bekend. In een volgende editie zullen we ingaan op het collegeakkoord met betrekking tot de 'homoparagraaf' en de verantwoordelijke wethouder voor diversiteit en emancipatie.

[BvD]

Jongeren willen lokhomo's tegen homogeweld

Een half uurtje spreken de jongeren over een aantal thema's waarvan de stelling over lokhomo's nog het meeste tot discussie leidt. Moeten er lokhomo's ingezet worden om plegers van geweld tegen homo's en lesbo's op te pakken? Dito! vindt dit de beste manier om ze te pakken te krijgen. Jola van Dijk (Rood / SP) vindt inzetten van lokhomo's een vorm van uitlokking en is daartegen. De politie kan beter patrouilleren op plaatsen waar dit soort geweld plaats vindt: in parken en bij uitgaansgelegenheden. Herman de Jong en Rene Vonk (Dwars / GL) zijn tegen het uitlokken van alle geweld. Dus ook de inzet van lokhomo's kan niet op hun steun rekenen. Hooguit Maarten Iske (JOVD / VVD) kan enig begrip opbrengen en vergelijkt de inzet van lokhomo's met het gebruik van de lokfiets. De Foyer van Villa Lila, die deze avond helemaal vol zit, is niet overtuigd.

Van de Voorzitter

Ongemakkelijk

Op zondagmorgen 28 februari zat ik samen met mijn medebestuurder Oot Kerkhoven in de trein naar Den Bosch. Gewapend met een zichtbaar regenboogspeldje en enig fris activisme waren wij op weg naar de St. Janskathedraal. We wilden onze steun betuigen aan de collega COC-lidverenigingen en de GayKrant in hun protest in de affaire 'hostigate'.
Bij het portaal van de kerk stonden al behoorlijk wat sympathisanten en we kregen een grote roze driehoek met de tekst daarop 'Jezus sluit niemand uit' om op je jas te plakken. Een sfeer van branie en protest begon meer en meer toe te nemen.

Naar de kerk gaan was vroeger voor mij een gezinsuitje met de daarbij horende wandeling en ter afsluiting warme saucijzenbroodjes of worstenbroodjes. Ook heb ik jaren samengewoond met een hele fijne huisgenoot die priester was (....gelukkig wel eentje uit de progressieve jaren '60) en daardoor ook regelmatig in de ongemakkelijk zittende houten banken gezeten.
Daarom heb ik, zodra ik een kerk betreed, een soort natuurlijk respect voor de omgeving. Om juist dáár de activist in mezelf te herontdekken gaf mij een ongemakkelijk gevoel.

De woorden van de Plebaan lieten me echter weinig keuze. Het expliciet uitsluiten en wegzetten van grote groepen mensen zorgen dat de activist in mij groter is dan de ongemakkelijkheid. Al voelde het vreemd om de dienst voortijdig te verlaten.

Gelukkig was ik en ben ik niet alleen: onze voorlichters die telkens weer in klassen het gesprek aangaan over seksuele diversiteit, onze mensenrechtenactivisten van Breaking the Silence die via gaydatingsites contacten proberen te leggen met onze stedenband in Turkije of de vrijwilligers die in een verzorgingshuis voor ouderen onze Roze Loper proberen uit te rollen. Allemaal situaties waarin ongemakkelijke momenten schuilen en lastige gevoelens.
Toch laten wij ons daardoor niet leiden. Gelukkig maar!

Herman Janssen
Voorzitter COC Nijmegen

Portugees homohuwelijk stap dichterbij

Het hoogste rechtsorgaan in Portugal heeft het wetsvoorstel om het burgelijk huwelijk open te stellen voor paren van het gelijke geslacht goedgekeurd. Alleen de handtekening van de Portugese president is nog nodig om het voorstel daadwerkelijk in een wet om te zetten.
De conservatieve president Anibal Cavaco Silva had het wetsvoorstel, dat reeds door het parlement was goedgekeurd, naar het hooggerechtshof gestuurd omdat hij bedenkingen had over de grondwettelijkheid van de wet. Nu heeft het hoogerechtshof het voorstel dus goedgekeurd en heeft de president nog 20 dagen om zijn handtekening onder het wetsvoorstel te zetten. President van de rechtbank, Rui Moura Ramos, heeft gezegd dat de nieuwe wet past binnen de huidige grondwet. Zodra de president de wet heeft bekrachtigd met zijn handtekening is Portugal het zesde Europese land waar het zogenaamde homohuwelijk mogelijk is.

Herken de Homo

Tussen de portretten zitten twaalf homo's en lesbo's verstopt. Herken ze en vul hun voorletter en achternaam in. De voorletters vormen samen een anagram voor de naam van een homoseksuele beroemdheid wiens portret er ook tussen staat.

[FR/ML]

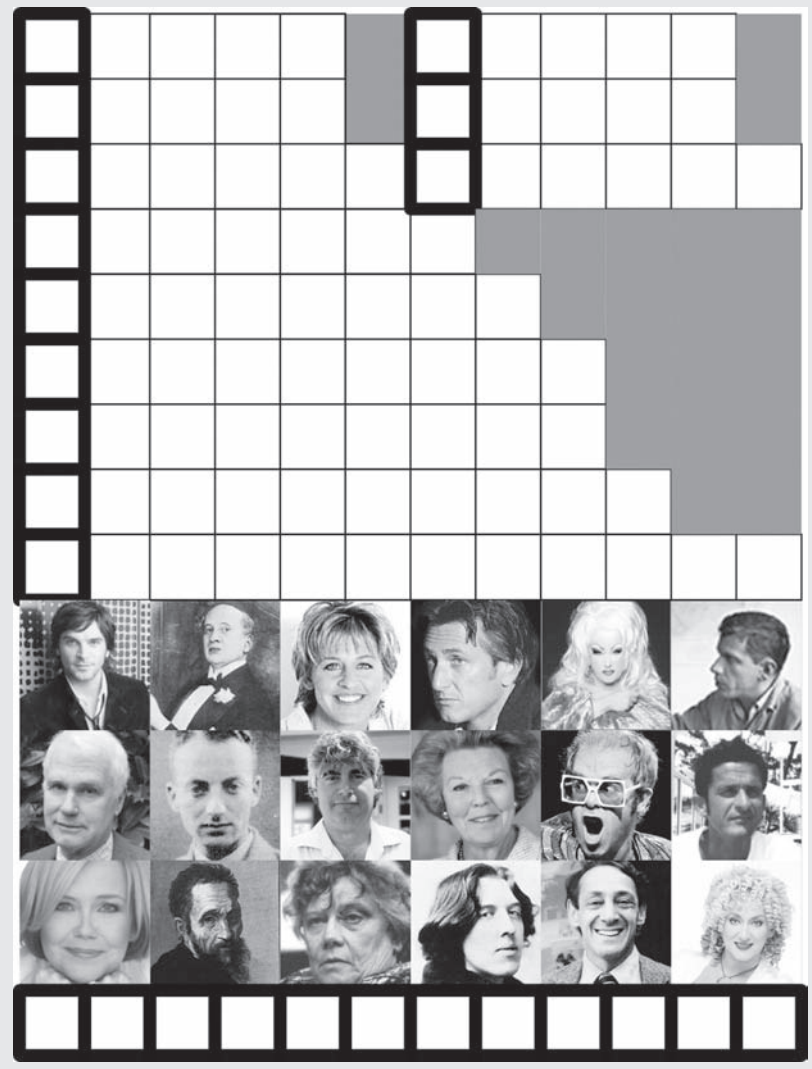

Altijd met een goed boek thuiskomen

Sympathieke Feeks

Ruim drie jaar zitten ze er nu, Henri Jacobs en zijn partner Jorg Tanis. Riekje werkt er, met zichtbaar plezier, nog steeds. Met het Amsterdamse Vrolijk de laatste boekhandel op het thema seksuele diversiteit.
Boekhandel de Feeks, een goedlopende uiterst sympathieke boekhandel. Boekhandels zijn natuurlijk niet per definitie sympathiek, de mensen die er mee bezig zijn maken het zo. Boeken zijn overal even duur, maar de Feeks gùn je het.

Terugkijkend: 'We zijn hiermee begonnen omdat de Feeks moest blijven bestaan. Dit is een belangrijk onderdeel van de beweging. Het loopt goed, ik kwam hier met een fiets zonder spatborden, nu heb ik al een achterlichtje. Kijk, wij hoeven er geen inkomen uit te halen, dat we de winkel in stand kunnen houden en de betaalde medewerkers hun salaris kunnen betalen is genoeg. Wat we verdienen gaat terug de zaak in, of we sponsoren LGBT activiteiten.' Het loopt inderdaad goed: in de korte tijd dat ik er ben, komen er zo'n tien klanten binnen, op een maandagmiddag. 'Nog gefeliciteerd Henri,' want hij is net jarig geweest. Het is goed vertoeven en makkelijk kiezen bij de Feeks, alles is er, maar je wordt niet overspoeld. De Feeks levert ook aan een aantal grote en opmerkelijke echt Nijmeegse bedrijven. 'Noem maar geen namen, ik weet niet of ze dat willen,' zegt Henri.
'Afgelopen zaterdag was Ella Vogelaar hier. Dat is heel grappig gegaan. Wat vriendinnen organiseerden voor één van de vrouwen die op de voorkant gefotografeerd staan een eigen signeer sessie. Ook haar verhaal staat in Ella's boek. Wilde we graag aan meewerken, zoiets is leuk om te doen. Belt Ella drie dagen later zelf op met de vraag of ze mee mag komen. Een geweldig leuke vrouw, heel aardig. Het geeft een goede sfeer in de boekhandel.'
Zelf zijn ze natuurlijk ook leesliefhebbers. 'Mijn mooiste boek?' zegt Henri, 'is Sándor Márai's "Gloed". Als ik er aan terugdenk krijg ik nog kippenvel. Op 89-jarige leeftijd pleegde de auteur zelfmoord' 'Euthanasie?' vraag ik. Henri: 'Als je een pistool in zijn mond euthanasie wilt noemen... – Hij heeft z'n hele leven geschreven, maar er is nooit wat uitgekomen. Na zijn dood..., ach, dat is het leven...' Het boek verhaalt over een meedogenloze ontmoeting na 41 jaar tussen de hartsvrienden Henrik en Konrád. 'Nu lees ik,' vervolgt hij, 'Gunther Geltinger's "mens engel". Alles zit er in, passie, waarheid en leugen, liefde. Het is een lange introspectie vanuit meerdere vertelperspectieven van een jongeman die zich voortdurend afvraagt wanneer het leven eindelijk begint.' En afraders? Enthousiast: 'ik weet niet of ik het nog heb. "Adonis" van Annemiek Bergfeld. Het lijkt leuk, als je de achterflap leest, en het is best een leuk verhaal. Ik was zelf ook varkensboer. Na tien jaar komt een zakenman terug op de boerderij, met zijn vriend knapt hij het op. Maar ik waarschuw mensen die het willen kopen. Het zit vol met stijlfouten. Maar schrijf dit maar niet op hoor, dat is ook zo onaardig.'
Boekhandel de Feeks, altijd prettige klanten, altijd prettige service, op wonderbaarlijke wijze precies passend bij jou. Of nu de eigenaren er staan, Riekje, of een van de vrijwilligers Kenne en Pauline. Een boekhandel waar je naar toe kunt gaan en met altijd een echt goed boek thuiskomt, ook als je niet weet wat je zoek. Een boekhandel om 'blij' van te worden. Ik loop nog even terug naar de van Welderenstraat, om de geadviseerde boeken toch maar te kopen; ik nieuwsgierig gemaakt en miskopen, die doe je daar niet. En om een foto van Henri te maken ('dat hoeft niet hoor'). We zullen zien...

[PvdM]

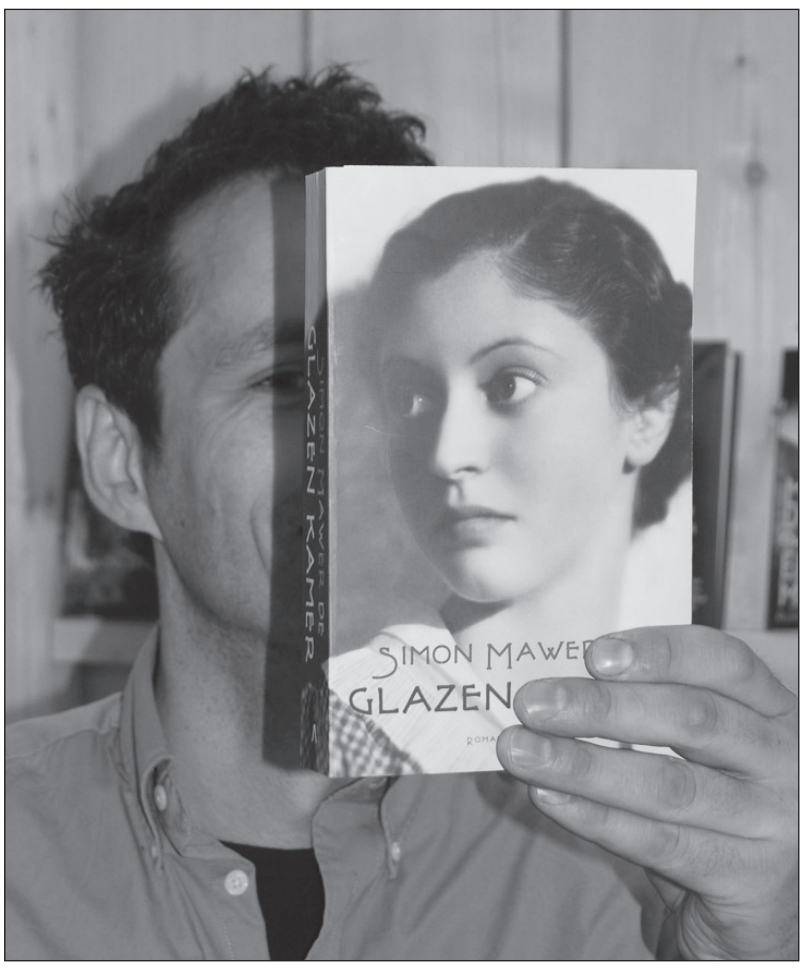

Normaal homosexueel straatbeeld

Hand-in-hand-actie voor zichtbaarheid

COC Nijmegen roept homo's en lesbo's op 17 april hand-in-hand te lopen door het centrum van Nijmegen. Doel van de actie is om op een subtiele manier aandacht te vragen voor de sociale acceptatie van seksuele diversiteit.

Op gewone zaterdagen lopen honderden heterostellen hand in hand, maar homoseksuele stellen zijn nauwelijks te zien. Uit onderzoek blijkt dat mensen twee mannen of twee vrouwen die hand-in-hand lopen afkeuren of als provocerend beschouwen. De stellen worden ook regelmatig aangesproken of zelfs uitgescholden. Een reden voor mannen en vrouwstellen om niet meer hand-in-hand te lopen, zoals blijkt uit de Nijmeegse Veiligheidsmonitor uit 2009 over de veiligheidsbeleving van roze inwoners van Nijmegen.

Voor COC Nijmegen, de belangenorganisatie van homo's, lesbo's, biseksuelen en transgenders, reden om een actie op touw te zetten in Nijmegen. Landelijk COC voorzitter Wouter Neerings vindt het een belangrijke actie. 'De kracht ligt in de eenvoud. Het gaat om de vrijheid in de samenleving hand-in-hand over straat te lopen, ongeacht wie er naast je loopt. Wanneer dit mogelijk wordt, dan pas is er echt sprake van een tolerante samenleving waar iedereen in een veilige omgeving de mens kan zijn die hij of zij is.'

In meerdere steden in Nederland (Nijmegen, Wijchen, Den Bosch, Eindhoven, Rotterdam & Zwolle) is de hand-in-hand-actie de afgelopen jaren georganiseerd en daar was de actie succesvol. Vele mannen en vrouwen gaven gehoor aan de oproep en liepen 'out & proud' met hun geliefde door de stad. Voor een aantal stellen die meeliepen was dit zelfs de eerste keer om op deze wijze door de stad te lopen. Het gevoel dat je dit met meerdere stellen in de stad doet, was voor deelnemende paren net dat extra duwtje in de rug om openlijk met hun geliefde zichtbaar te zijn. Ook de subtiliteit en eenvoud van deze actie om zich in voor de LGBT beweging sprak velen aan.

Nu het succes is aangetoond in deze steden , heeft COC Nederland hier een nationale actie van gemaakt. Naast Eindhoven en Nijmegen zal de actie ook gehouden worden in Leiden en Lelystad.

Leden mogen hun eigen ronde door de stad maken. Het effect is juist optimaal wanneer een nietsvermoedende stadsbezoeker een homo-stel ziet lopen dat naar de bakker gaat en vijf minuten later weer een stel van gelijke geslacht ziet dat een kledingwinkel uitkomt en als deze persoon de hoek van straat om gaat weer een paar tegenkomt. Bij het eerste paar kan men zich misschien verbazen of brengt dit een reactie teweeg, maar bij het negende, tiende paar niet meer. Men raakt gewend aan een divers straatbeeld, waarbij men nog vaker mensen ziet die van elkaar houden.

Hand-in-hand-actie
Datum: 17 april 2009
Vanaf 13 uur in het centrum van Nijmegen
Ontvangst in:
Café De Compagnie
(Molenstraat)
info@cocnijmegen.nl

DE FEEKS
BOEKHANDEL
VanWelderenstraat 34 Nijmegen • (024) 323 93 81
books@feeks.nl • www.feeks.nl

'Een Typhoon!' – Nico Assinck over 'Mahagonny' van Brecht en Weill

Er bestaan verschillende geloofsrichtingen over wat de beste opera aller tijden is. 'Don Giovanni' van Mozart is een veelgehoorde favoriet, maar voor mij is 'Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny' van het duo Kurt Weill en Bertolt Brecht de allerbeste. Bij Mozart's Don Giovanni is de muziek prachtig, maar het verhaaltje eromheen ontstijgt de tv-soap nauwelijks. Nee, dan 'Mahagonny': in een imposante muziek, waarvan de sfeer vaak tegengesteld is aan wat er feitelijk gezongen wordt, krijgt u de ondergangsgeschiedenis van het kapitalisme voor de voeten.

De stad Mahagonny wordt gesticht door de voortvluchtige weduwe Begbick die heeft ondekt dat je goud beter uit de zakken van mensen, dan uit rivieren kunt vissen. Haar concept lijkt briljant: bied iedere reiziger precies wat hij nodig heeft, maak een 'speciale prijs' en je wordt slapend rijk. Eenzame goudzoekers blijken inderdaad graag bereid hun laatste centen te spenderen aan meisjes, drank en ander vertier. Iedereen voelt zich thuis, en de stad en het orkest gonzen en juichen van succes! Maar al snel wordt het saai, want geneugten die niets kosten, zoals zingen of op de grond spuwen, dat mag allemaal niet. Door verveling lijkt het einde van de stad nabij. Tot een aanstaande natuurkatastrofe ('Een Typhoon!', jubelt de muziek) het eind van de stad inluidt. Die nacht, waarna immers toch alles ten onder gaat, mag alles. Tegen betaling, dat wel.

Dan maakt de orkaan echter een nette boog om Mahagonny, waardoor iedereen gespaard blijft. Maar de geest is uit de fles, en een nieuwe vrijheid lijkt binnen handbereik. Jimmy, de hoofdrolhouthakker, is hierover zo hoopvol, dat hij op het biljart klimt en met zijn kornuiten een meeslepend zeemanslied aanheft. Tot hij vanaf de voorplecht van het biljart land in zicht krijgt. Is het Alaska?, vraagt hij hoopvol. Nee, helaas, het is Mahagonny.

Begbick stormt binnen. De rekening voor het vertier moet betaald. Jimmy heeft echter al zijn geld uitgegeven, en is blut. Omdat geldgebrek in Mahagonny toevallig zeer strafbaar is, wordt Jimmy zonder veel omhaal geëxecuteerd. Het nog smeulende lijk van Jimmy wordt over het podium gedragen, begeleid door een opzwepende koorzang ('Een dode is niet meer te helpen'). Niet lang daarna is er een massale uittocht van de bevolking. Vanwege het onrecht? Nee, vanwege prijsverhogingen.

Mahagonny en ik zijn nu zo'n 20 jaar samen. Toen ik op de middelbare school de tekst las, werd ik helemaal in mijn jeugdig engagement geraakt: later als ik groot was, zou ik ook socialist worden! Tijdens mijn studie Duits hoorde ik de opera voor het eerst in zijn geheel, en werd definitief gegrepen door de verslavende muziek: ik kon letterlijk geen dag meer zonder muziek van Weill. Tijdens een lange autorit naar een vakantiebestemming werden mijn moeder en broertje en zusje waarschijnlijk bijna krankzinnig, omdat Mahagonny onophoudelijk aan moest. Zoveel moois was er voor mij in die muziek te ontdekken, ook na de vijftigste of honderdste keer. Het aangrijpendst is de legendarische actrice Lotte Lenja. Zij was Weill's echtgenote, en zong de rol van Hoer Jenny. Ze kon weliswaar niet zo mooi zingen, maar zodra zij haar doorleefde gorgel opentrekt, gebeurt er iets onnavolgbaars en kun je alleen nog maar in ademloze aanbidding luisteren.

Mahagonny is voor mij ook het bewijs dat kunst iets fundamenteels teweeg kan brengen. Toen de opera in 1930 in premiere ging, was Duitsland al fors in de greep van een totalitaire volkspartij. Die waren niet zo gecharmeerd van een opera waarin schijnbaar alles moet mogen, die mensen uitnodigt om kritisch na te denken, en die ook nog eens ernstig riekte naar links socialisme. En dat door een joods componist. Foei! Voorstellingen werden dan ook verstoord door georganiseerde protestacties, die er toe leidden dat het publiek nog tijdens de voorstelling met elkaar op de vuist ging. Zo werd gelijkwaardigheid voor iedereen en een afkeer van politiek populisme in het theater uitgevochten, en dreigende politieke gevaren blootgelegd. Het mocht echter niet baten: in 1933 werd de opera door de nazi's verboden, en Weill moest in aller ijl het land ontvluchten.

Patti Lupone als weduwe Begbick (LA Opera, 2007)

De partituren leken door boekverbrandingen en bombardementen voor altijd verloren. Pas midden jaren '50 werd een exemplaar van de opera in een antiquariaat teruggevonden, en kon de prachtige opname met Lenja onder directie van Wilhelm Brückner-Rüggeberg worden gemaakt.

Kurt Weill Foundation for Music
www.kwf.org

[NA]

Tevreden terugblik op de afgelopen jaren

Tien jaar Meermin

In mei bestaat café Meermin elf jaar. Hoewel de homo-horeca in Nijmegen in de afgelopen jaren steeds verder is uitgedund, weten Hannah Kristensen en Inge Hermsen hun café draaiende te houden. Daar mag in deze moeilijke tijd voor de horeca wel eens bij worden stilgestaan. In een gesprek met Hannah blikken we terug op tien jaar Meermin.

Hannah en Inge van De Meermin blikken terug op de tien jaar dat het cafe nu bestaat.

'We wilden graag een open café waar iedereen naar binnen kan kijken en ook binnen kan komen. Ik kom zelf graag met veel mensen in contact. Inge en ik werkten eerst als barvrijwilligers in Villa Lila. Ik vond de opvang van nieuwe mensen in Villa Lila destijds niet goed. Er was een te hoge drempel om binnen te komen en de ervaring van de barkrachten daarmee schoot toch tekort. Er was ook te weinig rust om nieuwe mensen op te vangen. In ons café is het goed gelukt om hier ook aandacht aan te besteden.'
Hoe kijkt Hannah terug op de afgelopen tien jaar? 'We hebben trieste dingen meegemaakt en heel veel positieve ervaringen gehad. Er zijn groepen mensen uit elkaar gevallen, maar er zijn juist ook nieuwe vriendschappen en kennismakingen ontstaan. Dat is mooi om te zien. Ons café heeft in al die jaren voor veel mensen iets waardevols betekend. Als café ben je een soort vangnet voor mensen. Iedereen kan zijn of haar verhaal kwijt en zo leren mensen elkaar ook kennen.'
Ben je terugkijkend tevreden over de afgelopen tien jaar? 'Helemaal. Wat we voor ogen hadden hebben we allemaal bereikt. Ik heb nog steeds lol in mijn werk en dat is voor mij het allerbelangrijkste. Mensen moeten zich welkom voelen en ik weet dat dit voor veel mensen het geval is. Met sommige gasten heb ik een sterkere band dan met anderen. Soms vind ik wel dat ik zelf tekort schiet. Ik zou meer willen animeren op rustige avonden, maar ik ben van nature geen gangmaker. Je kunt dan toch beter jezelf blijven.'
Hannah vindt het erg jammer dat de homo-horeca in Nijmegen is uitgedund. 'De centrale kracht van Nijmegen wordt minder. Hoe meer aanbod er is, hoe beter. Er is zeker ruimte voor meer homo-horeca, maar dan moeten wel de juiste mensen op de juiste plek zitten. Als je een café wil beginnen dan moet je echt om andere mensen geven. Gastvrijheid en interesse zijn belangrijke factoren, je moet je gasten altijd het gevoel geven dat ze welkom zijn.'
Maak je je zorgen over de toekomst van de homo-horeca? 'Nee, want de generatie van zeg maar 35 plussers blijft de horeca wel bezoeken. Jongeren vinden vaak hun plaats in de reguliere horeca. Dat is op zich een goed teken, omdat de acceptatie en tolerantie in Nijmegen dus goed zijn. De horeca merkt in het algemeen de gevolgen van de recessie. Als geld en inkomen te belangrijk zijn in je concept dan hou je het in deze tijd niet vol. Helaas moeten we af en toe de prijzen wel eens verhogen, maar dat heeft te maken met de prijzen die de brouwerij aan ons doorberekent.'
Hannah vertelt er eerlijk bij dat ze de gevolgen van de crisis ook kan merken: 'Het is fijn dat Inge ander werk heeft naast het café, want anders was het waarschijnlijk niet goed gegaan.'
Een vaste activiteit is het goed bezochte COC Transgendercafé. 'Juist transgenders hebben nog meer drempelvrees om een café binnen te stappen. Ik heb meerdere mensen schoorvoetend binnen zien komen om daarna trillend op een kruk plaats te nemen. Een opmerking over het weer breekt dan vaak het ijs al en zo probeer je mensen op hun gemak te stellen.' Het Transgendercafé heeft nu voor het derde jaar onderdak in Meermin. Toen Hannah en Inge door het COC benaderd werden hebben ze er een tijdje over nagedacht en ze hebben ook overlegd met hun vaste klandizie. 'Een paar weken later hebben we "ja" gezegd tegen het COC. Het Transgendercafé is een groot succes geworden. Waar mensen elkaar eerst via internet kenden, ontmoeten ze elkaar nu in levende lijve. Ironisch genoeg zie je een omgekeerde beweging in de homo horeca. Voor zover ik weet zijn wij het eerste café in Nederland waar transgenders elkaar in het openbaar ontmoeten.'
Welke ambities en plannen hebben de dames tenslotte nog voor de komende jaren? 'We blijven bij hetzelfde concept. We hopen nog meer mensen te ontvangen die een veilige plek zoeken, waar ze welkom zijn en hun verhaal kwijt kunnen. De ontmoetingsfunctie van een café is het allerbelangrijkste, dus daar gaan we niets aan veranderen. Verder staat de Bloemerstraat voor een enorme opknapbeurt, dus ons terras zal daardoor ook aantrekkelijker worden. Ook met de Vierdaagse zullen we gewoon zo doorgaan met ons superteam van helpers. Laat de komende tien jaar maar komen!'

[MK]

Iedereen zijn eigen label

Vrolijke mensen

Binnen de Rooms-katholieke Kerk was het behoorlijk onstuimig de afgelopen periode. Aanleiding was een uiterst guitig uit zijn ogen kijkende prins carnaval uit Reusel. Tijdens de carnavalsmis weigerde meneer pastoor zijne doorluchtige hoogheid de hostie, aangezien er sprake was van een onjuiste beleving van de seksualiteit door de prins.
Met deze actie werd in één klap de hele roze goegemeente buitengesloten. Een rel was geboren en het duurde dan ook niet lang of kerken werden bevolkt door protesterende gelovigen, gehuld in shocking pink habijten en roze pruiken. De bisschoppen sliepen nog een nachtje over de kwestie en besloten tot een handreiking: voortaan mochten ook homoseksuelen ter communie gaan, mits ze dat voor zichzelf konden verantwoorden.

Naar aanleiding van de tumultueus verlopen mis vroeg een gelovige collega na afloop van een werkoverleg mij of ik de week erop ook naar de kerk zou gaan, omdat er dan weer een mis zou zijn 'voor jullie soort mensen'. Ik vroeg me af wat ze daarmee bedoelde, 'jullie soort mensen'. Mannen boven de 40 jaar? Heren onder de 1 meter 65? Jongens die nog geen kale kruin hebben ondanks hun middelbare leeftijd? Werknemers van de (katholieke) universiteit? Inwoners van Nijmegen? Fervente carnavalsvierders? Allemaal op mij van toepassing maar nee, ze doelde op mijn seksuele geaardheid. 'Jullie soort mensen'... de benaming en benoeming maakte voor haar duidelijk een onderscheid. Ik was niet 'haar soort mensen', waar ik overigens uiterst blij om was; de dame in kwestie is niet mijn favoriete collega. Maar het bleef in mijn achterhoofd knagen. Had zij het recht om mij zo te noemen? En wat bedoelde ze er eigenlijk precies mee? What's in a name?

Wat interessant is: sommige termen zijn voorbehouden aan leden van de gemeenschap zelf. Ik mag mezelf best flikker of 'ons soort mensen' noemen, maar wanneer niet-homoseksuelen deze termen gebruiken klinkt het tòch opeens heel anders. Overigens werden niet-homoseksuelen vroeger heteroseksuelen genoemd , maar ik ben een beetje huiverig geworden, want ik wil de recreatief hetero's of weekendhetero's niet in- of uitsluiten. Ik ben zelf nog net van de lichting 1969 en kwam in de jaren tachtig in kollektief café De Plak om op zondagavond te dansen. Daar werden we 'zondagskinderen' genoemd. Later kwamen de termen 'gay' en 'lipstick-lesbo' in zwang en de moeder van mijn beste (lesbische) vriendin sprak altijd lichtelijk eufemistisch over 'lepsisch'. Zoveel mensen, zoveel namen dus.

De term 'homoseksueel' bleek niet meer voldoende te zijn. Immers, als minderheidsgroep wil je niet het risico lopen zelf schuldig te zijn aan uitsluiting. Een term voor de roze gemeenschap móet dus allesomvattend zijn. Dit leverde in het verleden bedenkelijke termen op als holebi en HLBTQ. Vooral de laatste intrigeert me. De H staat voor homo, de Q voor Queer, heb ik me laten vertellen. Nooit geweten dat daar verschil in zat. Zou met de term HLBTQ ook de internationaal georienteerde, jetsetterige homo, de queer, worden aangeduid? Of zou vanuit Brussel een oekaze zijn afgekondigd dat er minstens één Engelstalige term in de afkorting moest voorkomen? Dit om de niet-Nederlandse homogemeenschap niet voor het hoofd te stoten? Alleen al nadenken over de kwestie bezorgde me grijze haren en rimpels, een dubbele faux pas in onze op uiterlijk gerichte leefgemeenschap.

Het is eigenlijk net als met de zwarte gemeenschap in de VS. Vroeger (altijd een gevaarlijk woord uit de mond van een veertigplusser) had je in Amerika white people and black people. Daarna kwamen de termen African-American en Hispanic-American, en ik voorzie dat over niet al te lange tijd ook deze termen niet meer politiek correct zijn en men de GPS-coördinaten zal vermelden om zo te voorkomen dat iemand ten onrechte als native-LA-downtowner wordt aangemerkt.

Ook in de roze gemeenschap wordt het er niet overzichtelijker op. Waar ooit twee roze smaken overheersten, homo en lesbisch, is er nu een soort wildgroei aan benamingen om alle smaken maar te kunnen voorzien van een label. Jezelf homo of lesbisch noemen is vreselijk gedateerd: je bent minstens gay-oriented, transgender-op-weg of half-om-driekwart (biseksueel met een lichte voorkeur voor 't een of 't ander). Dit druist eigenlijk in tegen het principe van saamhorigheid en solidariteit. De kracht van één homogemeenschap lijkt verloren te gaan als ieder individu een eigen labeltje opgeplakt wilt hebben. 'Sorry, dit feest is alleen voor hoogopgeleide preppy-gays die aan kunnen tonen bij de laatste verkiezingen op een lokale partij te hebben gestemd en in het bezit zijn van minstens twee musthaves voor de komende zomer, waarbij de manty (de herenpanty) niet meetelt! Wilt u derhalve alstublieft weggaan?' Daar sta je dan in je boyfriend jeans, Cora Kemperman blouson en gladiatorsandaaltjes... Toch de plank weer helemaal misgeslagen...

Natuurlijk zullen jonge homo's de oudere garde altijd als oude vellen blijven beschouwen en zullen er lesbo's blijven die principieel tegen make-up zijn. Dat is helemaal niet erg, zolang we maar blijven beseffen dat we allemaal hetzelfde nastreven: dat we ons eigen leven in deze samenleving kunnen leven zonder dat anderen daar al te vervelend over doen. En het maakt voor mij dan niet uit hoe we onszelf noemen. Maar een afkorting met alleen maar medeklinkers, dat draagt niet bij aan de zichtbaarheid en herkenbaarheid. Gelukkig hoef ik niet te beslissen wat dan wel de gangbare term dient te zijn maar mijn suggestie zou zijn om het op 'vrolijke mensen' te houden. Dat klinkt ook meteen prettig positief.

[MvU]

Uitreiking Waalbrugspeld

Voor zijn werk voor de Nijmeegse samenleving ontving Helm de Laat op 5 maart jongstleden de Zilveren Waalbrugspeld uit handen van loco-burgemeester Lenie Scholten. (Foto: Gerard Voskuilen)

Cees van der Pluijm
v/h de shakespeareclub

Portretsonnetten 20

Ik, die van dit bestaan plezier noch zin zag
Maar verder moest tot ik niet verder kon
Ik reikte naar een lege horizon
De toekomst is een land waar ik niet in mag

Ik weet niet of de fout bij het begin lag
Maar wie zich laaft aan een vervuilde bron
Vertrekt van een volmaakt verkeerd perron
En stapt in een wagon van klevend spinrag

Zo'n warboel kost een leven lang ontknopen
De trein raast voort en er is geen station
Waar hij nog stopt, je kunt wel blijven hopen
Maar het bestaan kent gratie noch pardon

Vervloekt de spin die deze kluwen spon
Vervloekt het voorgeslacht dat mij gewon

Roze uitvaartverzorgers aan de In de Betouwstraat

Galerie voor een afscheid

Tegenover Villa Lila is een nieuwe winkel geopend. In de etalage zijn diverse kunstzinnige voorwerpen te bewonderen. Het lijkt een galerie. Het is echter een uitvaartshop. Het grote schilderij van Elvis is een deksel voor een kist. Dat gevlochten mandje is voor te vroeg geboren baby's. Die fraaie vaas is een urn. Passanten blijven vaak even voor de etalage staan. John Meijer nodigt ze dan graag uit. 'U mag gerust even binnen komen'. Laatst wilden twee bezoeksters even een kist uitproberen. En dat mag bij Meijer en ten Hove. Alles mag.

Ed ten Hove en John Meijer openden een uitvaartshop schuin tegenover Villa Lila. De mannen zijn partners in hun bedrijf en in het leven.

John Meijer en Ed ten Hove zijn partners, zowel in het bedrijf als in het leven.
Samen verzorgen zij uitvaarten met alles wat daar bij komt kijken en wat aan de wensen van de nabestaanden en/of overledene tegemoet komt.
Sinds begin dit jaar runnen zij ook hun uitvaartshop. Daar kunnen zij diverse producten laten zien.
Dat werkt toch heel anders dan met een catalogus. Omdat zij zelf homo zijn hebben zij oog voor roze uitvaarten. Niet dat er daar veel van zijn, maar die behoefte is er zeker volgens hen.

'Als homo of lesbo zijn een belangrijk onderdeel van je leven is geweest kan de uitvaart daarbij aansluiten.
Het hoeft niet allemaal roze te zijn, maar het kan wel. Je kunt bijvoorbeeld op de kist een regenboogvlag draperen. Of je kunt de kist in de regenboogkleuren laten beschilderen. Het scheelt als je een uitvaartbegeleider hebt die bekend is met jouw levensstijl.
Wij hopen ook wat toegankelijker te zijn. Je hoeft voor ons niet te verzwijgen als iemand seropositief is, of als de overledene hield van travestie of leer. Wij staan niet raar te kijken wanneer een man in een jurk opgebaard zou willen worden of juist in een leren harnas. Bij ons zijn zulke dingen bespreekbaar. Maar ik denk ook, dat wanneer het om een uitvaart van één van je ouders gaat, een gay uitvaartondernemer je vaak beter kan begrijpen,' aldus John Meijer.

John is al jaren werkzaam bij uitvaartondernemingen. Vorig jaar is hij voor zichzelf begonnen en zijn vriend Ed is daarna ook gaan werken in de onderneming. Daarnaast werkt hij nog in de zorgsector. Ze beschikken over de nodige opleidingen en dan gaat het om verzorging, restauraties en make-up.

Ed geeft een rondleiding door de winkel. Het is een stijlvol ingerichte en kleurrijke zaak. 'Een overlijden is toch al verdrietig. Het hoeft daarom niet nog somberder gemaakt te worden. Achter in de zaak is een kamer waarin verschillende kisten getoond worden. Alle kisten die zij leveren zijn van massief hout en voorzien van luxe bekleding. En deze zijn er voor een betaalbare prijs. In een kast staan urnen uitgestald. De klassieke urn wordt niet zo veel meer gebruikt. De trend is dat men een urn kiest die er niet als een urn uitziet, maar meer als een vaas of een kunstobject. Veel mensen laten de urn in een colombarium bijzetten, maar bewaren een klein beetje as van de overledene in een as-sierraad. Een as-houdertje aan een halsketting. Het zijn echte fraaie sierraden. Zo is de dierbare overledene altijd bij ze. Een andere trend om de overledene bij je te hebben is het zetten van een as-tatoeage. De as wordt dan gebruikt in de inkt.'

'Voor homo's en lesbo's kan het nuttig zijn om een aantal wensen voor de eigen uitvaart vast te leggen. Zeker waar het een lat-relatie betreft en er geen samenlevingscontract of partnerregistratie aan de orde is. Er kunnen dan pijnlijke conflicten ontstaan tussen de nabestaanden; de partner en de familie. Zo is het bijvoorbeeld wettelijk geregeld dat degene die de handtekening zet voor de uitvaart ook de as krijgt. Wie zijn wensen wil vastleggen kan daarvoor bij ons een wilsbeschikking krijgen. Die kun je zelf invullen. Het gaat om vragen als: Wie wil je de regie over de uitvaart geven? Familie of je vriend / vriendin, of samen? Wil je begraven of gecremeerd worden? Wie krijgt de as? Wie doet de laatste verzorging? Hoe wordt de afscheidsdienst? Extravagant of ingetogen? Wil je in een kist of in een doek?'

'Wanneer we een uitvaart regelen, gaan we eerst met de mensen in gesprek en maken kennis. Het is heel belangrijk een goede kennismaking te hebben zodat je weet wat passend bij de overledene is. Dat geldt ook voor de nabestaanden. Die zijn natuurlijk heel bedroefd en in zo'n situatie vaak beïnvloedbaar. Je zou ze iets kunnen verkopen wat ze helemaal niet willen. Je kunt bijvoorbeeld de standaard kist aanprijzen, maar dat is meestal niet de goedkoopste. Voor elke uitvaart is één van ons het vaste aanspreekpunt. Dat voorkomt misverstanden en is voor de nabestaanden het prettigste. Het is heel vervelend als er telkens andere mensen over de vloer komen. Wij doen zoveel mogelijk alles zelf. Dat geldt dus ook voor de verzorging van de overledene. Soms wil familie of de partner wel helpen, maar de meesten vinden dat aanvankelijk eng. Dat gaat soms vanzelf. Ik vraag hoe de overledene het haar droeg, in een scheiding, links danwel rechts. Meestal helpen ze dan automatisch mee. Wanneer nabestaanden mee doen, helpt dat in de rouwverwerking. Soms vragen mensen: Mag dat dan? Ik zeg dan altijd: Alles mag.'

[BvD]

Programma Roze Meifeest 2010

Feest en veiligheid

Het Roze Meifeest kent dit jaar drie hoogtepunten: een netwerkbijeenkomst rondom het thema Veiligheid, een Korenfestival in De Vereeniging en een spetterend slotfeest in de Grotestraat. De organisatoren Tjeu Borremans en Siem van den Broek bouwen voort op succesvolle onderdelen en vernieuwen op inhoudelijk en cultureel terrein.

'Als centraal thema voor de roze meimaand is dit jaar gekozen voor veiligheid. Een actueel onderwerp anno 2010, kijkend naar de resultaten van de recentelijk gepresenteerde veiligheidsnota.
Hierin is een duidelijke toename van subjectief onveiligheidsgevoel terug te zien. Daarnaast blijkt uit gesprekken met politie en justitie dat de aangiftebereidheid eerder afgenomen is, dan toegenomen. Ook het aantal meldingen blijft ver achter bij het toegenomen gevoel van onveiligheid. Dit ondanks een intensieve campagne onder de noemer "Hatecrimes" en actieve rol van de gemeente en politie. We organiseren een netwerkbijeenkomst met vertegenwoordigers van Politie, gemeente Nijmegen, Bureau Ieder1Gelijk, COC Nijmegen en Dito.

Naast het gevoel van veiligheid, is de seksuele veiligheid van inwoners van Nijmegen een speerpunt van beleid vanuit de gemeente Nijmegen en haar samenwerkingspartners. Tijdens de Roze Meimaand willen we aan dit onderwerp uitgebreid aandacht besteden. Dit doen we door samen met GGD en SOAAN mensen te benaderen met informatie en de vraag of zij zich willen laten testen op HIV of andere SOA.
We hebben als roze meifeest organisatie dus gemeend hier actief aan te moeten bijdragen. Door ons programma het thema Veiligheid mee te geven, maar door de meimaand vooral te voorzien van inhoudelijke thema activiteiten,' aldus Tjeu Borremans en Siem van den Broek.

Koren
'Een nieuw element is het homokorenfestival. Cantus Obliquus uit Nijmegen, Herenakkoord uit Arnhem en Shansons uit Doetinchem zullen werk ten gehore brengen in de Kleine Zaal van De Vereeniging. Verder zijn we ook trots een aantal vaste onderdelen weer te kunnen brengen zoals een oecumenische viering, een herensalon en een Gay Gelderland Feest in het voormalige Diogenes.'

7 mei: *roze netwerkborrel & opening Roze Meimaand. In de Foyer van Villa Lila, start vanaf 18.00u tot 21.00u. Vrij toegankelijk.*
8 mei: *Korenfestival in de Kleine Zaal van De Vereeniging. Start 20u, zaal open om 19.30u. Online ticketverkoop.*
15 mei: *Gay Gelderland Feest i.s.m. Stichting Gay Festival Nijmegen. Locatie: Villa Van Schaeck (voorheen Diogenes, aan de Van Schaeck Mathonsingel). Tevens voorlichting en SOA testen door GGD.*
16 mei: *oecumenische viering i.s.m. Studentenkerk Nijmegen, rondom het thema Veiligheid. Locatie: Studentenkerk aan de Erasmuslaan. Start 10u.*
16 mei: *Herensalon voor oudere heren. Locatie: Foyer Villa Lila, start 15u.*
20 mei: *Netwerkbijeenkomst Veiligheid i.s.m. Politie Gelderland-Zuid, Gemeente Nijmegen, Bureau Ieder1Gelijk, COC Nijmegen, Dito en belangstellenden. Locatie: Café Mets, start 19u.*
29 mei: *afsluitend straatfeest in de Grotestraat. I.s.m. Café Mets, Café de Nieuwe Maan, de Fiets en Café Lenthe.*

Theatergroep SMOOK speelt Werkteater

'Je moet er mee leven'

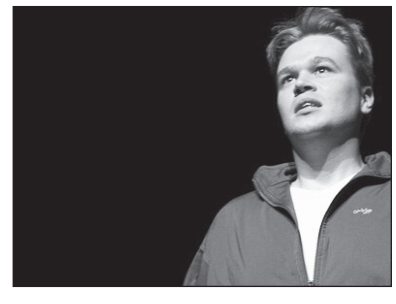

Foto: Jan van der Wees

Eén kamer, twee mannen die ernstig ziek zijn. Goedgehumeurd brengen ze hun dagen door in het ziekenhuis. Ze worden immers weer beter. Langzaam ontstaan er twijfels. Het vertrouwen in dierbaren en artsen komt op de proef te staan. Toch houden de jongen en de man vast aan hun eigen dromen en verlangens. De voorstelling werd in de jaren zeventig gemaakt en gespeeld door het Werkteater.
'Je moet er mee leven' wordt gespeeld door Simone Koomans, Freek de Bree, Peter Prinsen en Jos de Ridder. De regie is van Wilbert van den Heuvel.

Vrijdag 21 mei 2010 & Donderdag 27 mei *2010, 20.15u Karolingenzaal, De Lindenberg, Nijmegen*
Donderdag 3 juni 2010 *20.30u Groene Engel, Oss*
Entree: **€** *10*
Kaarten te bestellen via: delindenberg.com en groene-engel.nl

Café Albert

PINK CULINAIR

Wie kiest voor gezelligheid is bij Café Albert aan het juiste adres. Albert Schonhoven, eerder werkzaam bij het GGZ en Flash Casino, beter bekend uit de Mythe en als uitbater van Café Monroe in de van Welderenstraat, heeft in zijn bruine kroeg de juiste mix gevonden. Zoals hij het op zijn website al beschrijft; 'één van de gezelligste cafés van Bottendaal, de Jordaan van Nijmegen'.
De kroeg ligt op vijf minuten vanaf het station aan de Arend Noordduinstraat 30.

Als je Café Albert binnenkomt kun je niet om het warme accent van de bruincafé ambiance heen. De rookstoelen in de Lounge, de bekende bruine tafelkleedjes en het alom aanwezige kaarslicht. De bar wordt over het algemeen bevolkt door een melange van bewoners en bezoekers van Bottendaal. Variërend van 'de Kluizenaar' tot 'de Kroeg', een student die in de bierkan studeert, maar ook klanten van 'de Verjaardag', und manchmal ist Kapitän Paul aus Emmerich auch dabei. Een café met het motto 'laat iedereen zijn zoals hij is en respecteer dit'. Een fluitje pils kost er €1,80. Op de kop van de bar zitten steevast pa en ma Schonhoven aan

de koffie. Twee Engelstalige bouwvakkers leggen een biljartje en achter mij wordt er een kaartje gelegd. Soms is er levende muziek en wordt er lesbisch gedanst. Ik kom makkelijk in gesprek met het aanwezige publiek. Inmiddels zijn er verse gasten gearriveerd. O.a. een caféhouder uit de Molenstraat die een boeiende lezing over roken in de kroeg weet te houden. De aanwezigen staken er heel wat van op. Ik zeg altijd maar: 'drinken halveert je leven, maar je ziet dubbel zoveel.'
Dan is het tijd voor de inwendige mens. Hier vind ik iets wat ik niet bij veel eetgelegenheden aantref: een smakelijk maal voor een redelijke prijs, eten in een ongedwongen sfeer en – niet onbelangrijk – een rookvriendelijke instelling. Opa Schonhoven serveert voor de liefhebber een prima gehaktbal met brood (€ 2,50) en op donderdag (kookt Albert zeluf) is nu de stampot ingeruild voor een stevige portie macaroni (€ 4,00). Tot slot is er nog oma's appeltaart met koffie. Café Albert is maandag en dinsdag gesloten, woensdag t/m zondag vanaf 15.00 uur geopend. Iedere zondag 'foute avond' met veel foute muziek, levenslied en van 18.00 tot 19.00 uur Happy Hour. Kortom een gezellige buurtkroeg waar iedereen welkom is en waar wat te beleven valt.

Foto & film op: cafealbert.hyves.nl

[SH]

Zoektocht Roze Huis gaat verder

Verhuizen of blijven?

De Taskforce Roze Huis heeft na de presentatie in Cinemariënburg niet stilgezeten. In de vorige Pink stond een verslag van de informatiebijeenkomst in Cinemariënburg, waar de plannen voor een groot diversiteitshuis werden gepresenteerd.
De gemeente Nijmegen financiert een haalbaarheidsonderzoek om te bepalen of een roze huis als onderdeel van een diversiteitshuis in Cinemariënburg haalbaar is.

Adri van Hout, penningmeester Villa Lila en taskforce coördinator, is duidelijk: Cinemariënburg is geen haalbare kaart voor de roze beweging. 'Na de informatiebijeenkomst in Cinemariënburg had ik geen goed gevoel over het totale plaatje. De vraag is wat de homoscene in Nederland nog voorstelt en wat er nog van over is. Er lijkt een soort remmende voorsprong te zijn, omdat we volop geïntegreerd zijn. Ik heb daarom ook twijfels over de ambities voor Nijmegen: wil de homoscene straks wel gebruik maken van een roze huis in Cinemariënburg en is het financieel haalbaar? Als homobeweging zijn we erg coöperatief geweest bij de plannen voor een diversiteitshuis, maar wij zijn een veel kleinere partner dan de andere gebruikers van zo'n pand. Met name die andere gebruikers hebben zodanige eisen gesteld dat het plan waarschijnlijk niet zal slagen. Bovendien is het plan voor ons financieel niet haalbaar. In het beoogde diversiteitshuis in Cinemariënburg zijn er drie aparte richtingen: een roze huis, andere gebruikers en horeca.

De gemeente moet dit allemaal bewaken. Ik vind dit niet langer realistisch. Ambtenaren hebben met verwondering gereageerd op mijn twijfels over de haalbaarheid, maar ik ben toch niet het orakel van Nijmegen? Mijn intuïtie zegt dat er te weinig draagvlak is binnen de roze beweging voor dit grootschalige plan. De gemeente kan ons niet verwijten dat we niet willen meewerken aan de plannen, want inhoudelijk gezien hebben we vol energie onze bijdrage hieraan geleverd.'
De taskforce heeft vier scenario's voor een nieuwe roze huis uitgewerkt:

1. Een roze huis als onderdeel van een groot diversiteitshuis in Cinemariënburg.
2. Een pand binnen de singels kopen met een paar kantoorruimtes en een kleine zaal voor ongeveer 70 mensen.
3. Een kleinschalig pand waar COC en Dito hoofdgebruikers zijn. Villa Lila heeft in zo'n pand een ondergeschikte rol.
4. Het pand Villa Lila verkopen en van de opbrengst een fonds stichten. De gebruikers van Villa Lila moeten dan zelf ander onderdak zoeken.

Het eerste scenario valt dus af. Adri van Hout is geen voorstander van de oprichting van een fonds, want dan blijft er helemaal geen roze huis meer over. Er blijven vooralsnog dus twee scenario's over.

Adri: 'Als je Villa Lila verkoopt en een ander pand terugkoopt dan red je dat waarschijnlijk financieel niet. De exploitatie van een pand is haalbaar, maar qua aanschaf kom je geld tekort. We zitten daarom in een spagaat: we moeten iets vinden waar we zonder extra kosten in kunnen trekken óf we moeten de mogelijkheden binnen het huidige pand opnieuw bekijken.' Het is dus toch interessant om het huidige Villa Lila weer onder de loep te nemen. De grootste bottleneck is het beheer van het pand. Adri: 'De gemeente is niet van plan om structureel bij te dragen aan de exploitatie van Villa Lila. Als we dit pand willen herontwikkelen dan zullen we daar andere partners bij nodig hebben. We bieden dan kantoorruimtes aan voor COC en Dito en we houden een ruimte over voor activiteiten. De rest van het pand kan voor andere doeleinden gebruikt worden. Ik denk bijvoorbeeld aan het benaderen van woningcorporaties, zoals ook bij de Grote Broek is gebeurd. Misschien is het mogelijk om op de bovenste verdieping appartementen te realiseren of een extra verdieping op het pand te bouwen. Ook de verwerving van de winkelruimte beneden in het pand behoort misschien tot de mogelijkheden, zodat daar een horecafunctie gecreëerd zou kunnen worden. We willen Villa Lila dan zo klein mogelijk houden, zonder beheersproblemen.'

Villa Lila is langzamerhand een soort multicultureel stagecentrum geworden. Dat is goed voor de integratie, maar nuchter gezien heeft het weinig meer met homoseksualiteit te maken. Er zijn nog wel enkele vaste activiteiten, zoals de Zondagmiddagsalon, café Dapper en de Damessalon. Het COC en Dito zijn de hoofdgebruikers, maar dan voornamelijk als huurders van kantoorruimte. Adri: 'De structuur is langzamerhand wat uit elkaar gegroeid. Ik vind dat het COC een grotere rol moet krijgen binnen het geheel. Zonder het COC is ieder plan niet alleen onhaalbaar, maar ook onwenselijk. We spelen inmiddels quitte op de Villa Lila-exploitatie. We moeten echter niet de fout maken om alles maar door te laten sukkelen. We hebben daarom duidelijke deadlines gesteld: uiterlijk 1 juli moet er duidelijkheid zijn over het pand. Er zijn in het najaar bewust geen nieuwe activiteiten gepland en er worden na dit schooljaar geen nieuwe afspraken meer gemaakt over stageplaatsen. We willen de handen vrij hebben om plannen te kunnen realiseren. De verkoop van dit pand is geen probleem, want er zijn zeker gegadigden voor. Het grootste probleem is de koopmarkt, want het is moeilijk om een vergelijkbaar pand te vinden binnen de singels. Je moet in feite panden tegen elkaar kunnen ruilen.' Door voortschrijdend inzicht is men zo dus toch weer bij het huidige pand uitgekomen. Adri vindt een ander aspect ook belangrijk: 'er dreigen groepen tussen wal en schip te vallen, zoals de Zondagmiddagsalon en café Dapper. Tijdens de informatiebijeenkomst in Cinemariënburg werd me dat duidelijk. Het is moeilijk om alle wensen in één pand te verenigen, maar we moeten daar wel stil bij blijven staan.'
De twee resterende scenario's worden nu verder uitgewerkt en voor 1 juli moet er dus duidelijkheid komen over nieuwe plannen.

[MK]

Had Moeder Theresa een CBF-keurmerk?

'Nieuwe Idealist (V/M)'

Op het station van Driebergen-Zeist spreekt Pascal van der Maas in natuurcafé La Porte organisatieadviseur Ferd van Koolwijk. Ferd is auteur van het boek 'Ophouden met vergaderen', en heeft net een boek uitgebracht onder de titel 'Nieuwe Idealist (V/M)'. In 2008 was Ferd adviseur bij COC Nederland.

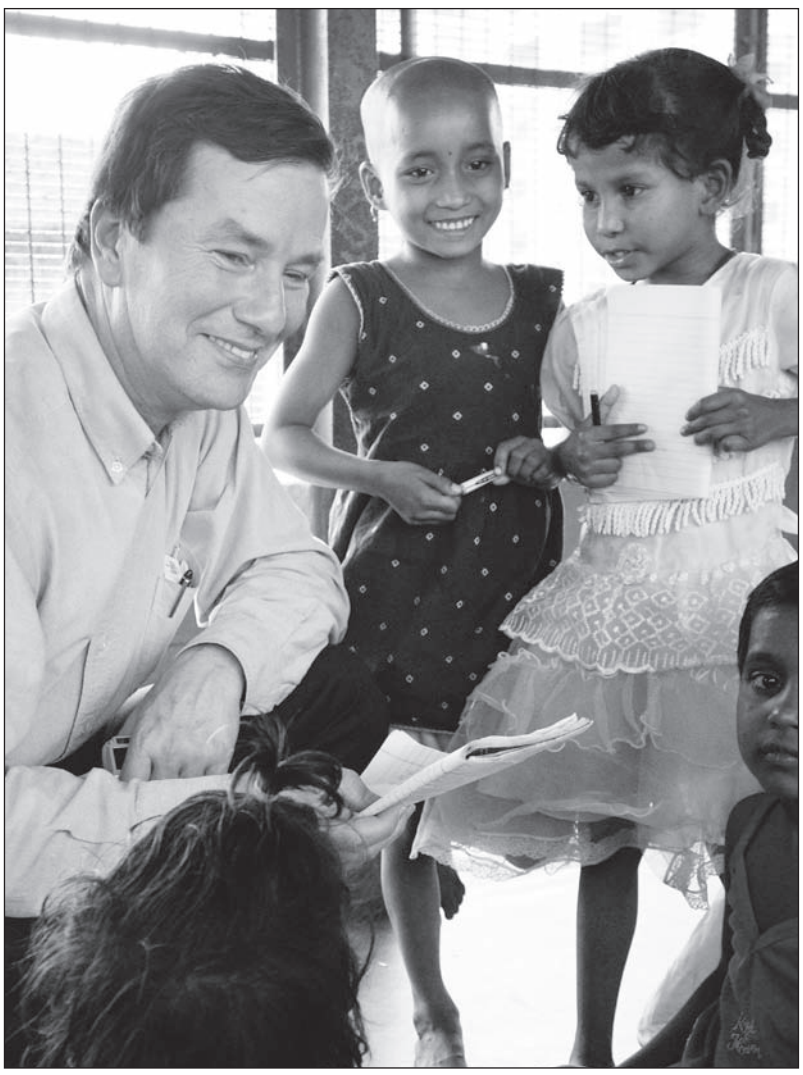

Ferd werkt een paar dagen per week als adviseur, en een paar dagen per week vrijwillig als voorzitter/oprichter van Partnership Foundation. De missie hiervan is het verbeteren van de levensomstandigheden en toekomstmogelijkheden van straatkinderen in India. Doelstelling is het ontwikkelen van een keten van 50 'Rainbow Homes' in 2018 waar 10.000 straatkinderen worden begeleid naar volwassenheid. Ferd is daarmee al flink op weg, het loopt al richting de 20. Hij heeft dus ook ervaring in de praktijk, met de poten in de modder.

We pakken een heerlijke cappuccino en praten bij. Wat is idealisme en wat is een idealist? Ferd van Koolwijk begint enthousiast te vertellen: 'Idealisme is van overal en van alle tijden. Ook mensen als Franciscus van Assisi, Mahatma Gandhi, Moeder Teresa, Albert Schweitzer en Majoor Bosshardt bestreden misstanden in de samenleving en probeerden lijden in de wereld te verminderen. De jaren 1960 kenden een idealistisch offensief en vormden de broedplaats voor vele ideële organisaties die we nu kennen.' Maar dit idealistisch elan lijkt aan het begin van de 21e eeuw aan kracht te hebben verloren. Ferd gaat daar meteen op in : 'De tijden zijn veranderd en bovendien laat het imago van de idealist te wensen over. Zijn bevlogenheid en bezieling inspireren, maar in de samenleving bestaat een afkeer van al te zweverige of fanatieke types.' In de huidige samenleving is een nieuwe bloeiperiode van idealisme geen overbodige luxe. Om deze te bevorderen is een idealist nodig die durft te dromen over een betere wereld maar tegelijkertijd met beide benen op de grond staat en daarnaast bereid is om vastgeroeste ideologieën los te laten. De status van de idealist en de impact in de samenleving zal daarmee aan kracht winnen. Dit boek beschrijft hoe de idealist via zelfinnovatie een nog gelukkiger, duurzame en succesvolle idealist wordt.
Het boek schets drie niveaus. De bovenste laag is vooral organisatiekundig. Dan gaat het om de noodzakelijke transitiefases van een idealistische organisatie, in een biografisch proces. De tweede laag is menskundig, aldus van Koolwijk. Deze menskundige laag is gebaseerd op het werk van dr. Erich Neumann. In het boek worden de meest voorkomende en typische gedragskenmerken en temperamenten van de idealist geschetst.
De derde laag gaat over de vraag waar idealisme eigenlijk vandaan komt. Ferd zegt daarover: 'Ik zie een nadrukkelijke relatie tussen idealisme en zingeving. Idealisme ontwaakt bij het zich bewustworden van lijden in de samenleving en bij het ontwikkelen van een persoonlijke wil om een bijdrage te geven om dit lijden te verminderen.'

In het boek komt ook de vraag aan de orde waarom idealisten veelvuldig met anderen in conflict kunnen raken en waarom juist bij hen, 'compassion fatigue' en verdriet op de loer ligt. Er kan spanning ontstaan tussen het ideaal, het doel en de middelen. Zeer betrokken principiële medewerkers staan naast professionele zakelijke idealisten, dat kan spanning geven. Daarnaast kunnen ook ego-kwesties een rol spelen.
Het is nu moeilijker een ideaal te verwezenlijken, er zijn meer beperkingen en er is meer regulering. Ferd: 'Het is zeer de vraag of Moeder Teresa, Albert Schweitzer en Mahatma Gandhi ooit in aanmerking zouden zijn gekomen voor de ANBI erkenning of het CBF Keurmerk. De kans dat organisaties als Greenpeace in deze tijd zouden kunnen uitgroeien naar de omvang en invloed welke zij nu genieten lijkt aanzienlijk kleiner dan in de 2e helft van de vorige eeuw.'
Waar de traditionele verbindende factoren in politiek en religie de samenhang in de huidige maatschappij in onvoldoende mate in stand lijken te kunnen houden, kan idealisme volgens Ferd op een brede sympathie en draagvlak rekenen. Het kan een belangrijke rol spelen bij het verhinderen van een verdere sociale fragmentatie in onze samenleving. Daarvoor is het van belang om beter te begrijpen hoe idealisme ontstaat en langs welke weg de kansen op een nieuwe bloeiperiode van het idealisme kunnen worden vergroot. Het boek geeft richtinggevende antwoorden op deze vraag, en schets op welke wijze de idealist zelf, de overheid en het bedrijfsleven een wezenlijke bijdrage kunnen leveren aan een nieuw idealistisch elan. Een aanrader voor nuchtere wereldverbeteraars!

Auteurs: Ferd van Koolwijk en Bob Pluijter, prijs € 18,50 o.a. te koop bij boekhandel de Feeks zie ook www.partnershipfoundation.nl

[PvdM]

Oplossing puzzel: "Oplossing Herken de Homo. Van links boven naar rechts onder: Xanderde Buisonjé, Louis Couperus, Ellen Degeneres, Sean Penn, LarryPicatti (wellicht beter bekend als Chi Chi LaRue), Gerard Reve, Adriaan van Dis, Niek Engelschman, Rob Oudkerk, Beatrix, Elton John, Conrald Maas, Mathilde Santing, Michelangelo (= oplossing anagram), Ien Dales, Oscar Wilde, Harvey Milk, Karin Bloemen."

DE TUSSENBALANS VAN EEN SCHEIDEND DIRECTEUR

Geboortedatum en plaats: 7 maart 1954 in Geldrop (de oorschelp van de heer)
Studie: geneeskunde, pedagogiek en andragogiek
Huiselijk ingesteld:nee
Monogaam, trouw: nee, in vriendschappen wel trouw
Geloof: geen
Kinderwens: absoluut niet: je wil het ze niet aandoen!
Politieke overtuiging: links
Lengte: 1,84 meter
Vervoermiddel: fiets
Passies: lezen, geschiedenis, kunst
Favoriete schrijver: Kavafis (poëzie), James Purdy (literatuur), beiden dood
Favoriete muziek: geen, muziek is kabaal geworden
Krant: Volkskrant (ga ik opzeggen, is een reactionaire flutkrant geworden), NRC
Televisie: VPRO, Arte, Discovery
Favoriete vakantiebestemming: Rome
Favoriete drank: rode wijn, witte port
Verslaving: lezen (maar genezen van heftige bibliofilie), een dag in de week drank, god zij gedankt en geprezen gestopt met roken
Goede eigenschap: slim
Slechte eigenschap: eigenwijs
Hoogtepunt tot nu toe: ik leef van hoogtepunt naar hoogtepunt en geniet dan intens
Dieptepunt tot nu toe: ik leef van dieptepunt naar dieptepunt, maar ze worden veel minder diep, het voordeel van ouder worden
Bewondering voor: mensen als Renvan Soeren: slim, geen poeha, ze maken waar wat ze pretenderen
Hekel aan: patsers, zure mensen
Eerste homoseksuele ervaring: 16 jaar, op schoolreis in Rome
Heteroseksuele ervaring: ja
Coming out: tijdens schoolreis in Rome, twee jaar later thuis
In welke zin gemancipeerd: ik ben erg autarkisch
Homobars: geen zin meer in
Andere uitgaansgelegenheden: expositieopeningen
Ervaring met discriminatie: een keer van mijn kamer gezet door een homofoob
Ervaring met potenrammen: beroofd geweest op de baan

Helm de Laat, 56 jaar

Helm de Laat stopt ermee. Hij neemt afscheid als directeur van Villa Lila, een functie die hij 9 jaar lang heeft vervuld. Pink maakte met Helm de tussenbalans op van zijn werk als directeur en vroeg hem waar hij nu staat als mens.

10 jaar geleden werd de functie van beheerder van Villa Lila via welzijnsorganisatie Tandem teruggebracht van 20 naar 10 uur per week. De toenmalige beheerder stelde dat deze functie niet in 10 uur te vervullen is. Daarop werd Helm gevraagd om als banenpooler directeur van Villa Lila te worden.
Helm: 'Het leek me leuk om mijn ideen op de Villa los te kunnen laten. Die waren drieledig. Ik wilde de vergrijzing stopzetten, vernieuwing in de homobeweging stimuleren en de verbetering van de huisvesting, waarvoor de schreeuw toen al duidelijk klonk, doorzetten.'

Verjonging
Helm: 'Toen ik directeur werd, zag ik dat de activiteiten in de Villa zich richtten op hetzelfde selecte, steeds ouder wordende gezelschap. Wat ik nu zie, is dat de Villa een leerwerkbedrijf is voor jonge mensen, en een culturele werkplaats voor de jeugd.'

Vernieuwing
Helms analyse is dat de Nijmeegse homobeweging rond de eeuwwisseling te veel met zichzelf bezig was en niet genoeg innoveerde. Helm: 'De Nijmeegse homobeweging heeft gelukkig een renaissance doorgemaakt.
Er is vooruitgang geboekt, overigens ook in andere steden in Nederland. Nijmegen wordt landelijk geprezen om het traject Voortgezet Onderwijs en Homoseksualiteit. Er is druk op maatschappelijke organisaties en scholen, de Villa heeft homoseksualiteit in een bredere culturele ontwikkeling van jeugd geplaatst. We hadden dan ook de tijd mee. We hebben een links college gehad, een gemeenteraad waarvan het leeuwendeel ons omarmt, maar helaas ook incidenten die iedereen ervan doordringen dat we er nog lang niet zijn.'

Huisvesting
Al sinds jaren klaagt men, ook Helm, over de beperkingen van het pand waar de Nijmeegse homobeweging gevestigd is. Aan het begin van deze eeuw werd het heil gezocht in het kopen van De Mythe om een goede uitgaansgelegenheid voor homo's en lesbo's veilig te stellen. Het Nijmeegse publiek bleef echter weg, de Villa met een schuld achterlatend. Bestaan de huisvestingsproblemen nog wel, heb ik me afgevraagd, aldus Helm, die deze vraag meteen beantwoordt: ja, het gebouw is slecht toegankelijk en voldoet niet aan de normen van deze tijd. Daarnaast is er gesproken over of het pand niet te groot is, maar dat debat is geholpen door de Mythe-schuld die we hebben. We trekken het financieel niet om nog lang in dit enorme homohuis te zitten.
Helm denkt hardop over een bescheiden stek voor de homolesbische beweging, van waaruit op daarvoor geschikte locaties activiteiten kunnen worden georganiseerd.
De urgentie om iets aan de huisvesting te doen, is tot iedereen doorgedrongen, dus dat hier binnen afzienbare tijd een oplossing voor komt, is te verwachten.

'Op de valreep zitten er, aan het eind van mijn bewind, op al mijn agendapunten nog genoeg dingen in het vat, aldus Helm. Het zorgt ervoor dat Helm met opgeheven hoofd zijn functie opgeeft.
De reden dat hij niet gewoon directeur blijft, zit hem in de invulling van de functie. Ik ben nu 56. Ik wil niet meer 's avonds lastig gevallen worden over sleutels die kwijt zijn, of roepen dat mensen de afwas moeten doen en stofzuigen. Die verantwoordelijkheid trek ik niet meer.

Alleenstaand
Helm stelt dat hij geschapen is om alleenstaand te zijn. Iedere dag als hij van de Villa naar huis fietst en kan genieten van het feit dat hij die avond geen programma heeft, of iedere keer dat hij dolblij is dat hij het hele weekend niets hoeft, wordt die stelling voor hem bevestigd. Hij geniet meer van toevallige ontmoetingen op de fiets, maar het meest in zijn element is hij thuis, met een vers boek in zijn hand. Die fysieke ervaring: lezen, ruiken, voelen, het omslaan van de bladen, hij geniet ervan. Een geplande actie in het weekend waar hij wel van kon genieten, was het bezoeken van exposities met een vriend, maar dat komt er tegenwoordig niet meer van. Helm: 'Het is bij mij thuis trouwens een zwijnenstal. Overal boeken en kunst. Ik heb in de loop van de jaren het nodige cadeau gekregen. Toen mijn moeder overleed en ik geld erfde, heb ik van een deel daarvan een afgietsel gekocht van een torso van de kunstenaar Hay Wijnhoven, uit de zelfde mal die hij gebruikte voor een torso dat te zien was op de eerste expositie die ik voor hem organiseerde, en dat ik sinds dien niet uit mijn hoofd heb kunnen krijgen. Maar stofzuigen? Ben je mal! Ik denk dat het alleen al daarom goed is dat er verder niemand op m'n vingers kijkt.'

Uitzicht
Helm is lang actief geweest in de Nijmeegse homobeweging. Ook hij heeft aan de wieg gestaan van Villa Lila. Na zijn studies werd Helm in de jaren 80 werkloos, en koos er uiteindelijk voor om in plaats van een bijstandsuitkering voor Stichting Uitzicht werkzaamheden bij de Villa te gaan verrichten. Helm: 'Officieel om door te stromen naar regulier werk, maar ik ben blij dat ik hier heb kunnen blijven.Ook na zijn afscheid als directeur zal hij langs deze weg werk blijven verrichten voor de Nijmeegse homobeweging.
Helm: 'Ik ben er altijd van uitgegaan dat ik jong zou sterven. Ik heb dezelfde vaatafwijking als mijn vader en die is daar jong aan overleden. Ik heb ook altijd zeker geweten dat mijn moeder me zou overleven. Toen ik echter een aantal jaren geleden een hartaanval overleefde, en nu recent mijn moeder is overleden, kantelt dit perspectief. Ik moet nu plannen maken voor de toekomst.'

Toekomst
Die plannen heeft Helm wel. Ten eerste heeft Helm in de loop der jaren al heel wat tentoonstellingen georganiseerd. Kunst speelt een grote rol in Helms leven. Helm: 'Ik wil nog een tentoonstelling maken over de geschiedenis van Queer Art. Of een website. Of een boek.
Ten tweede wil Helm zicht storten op het archiveren van documenten in kasten die hij nog wel weet te staan. Ik weet dat er materiaal is vanaf de jaren 60 van de vorige eeuw. Ik moet er niet aan denken dat dit allemaal verloren gaat. Er is geen COC afdeling die zo'n archief heeft.Uiteindelijk zal hij de gearchiveerde stukken overdragen aan het Regionaal Archief in Nijmegen.
Ten derde wil Helm energie steken in cultuureducatie en -participatie. Via het verwerken van homoseksualiteit in kinderboeken, die onder de jeugd veel populariteit genieten, kan homoseksualiteit onder de aandacht worden gebracht. Andere kunstvormen die toegankelijk voor jongeren worden gemaakt, kunnen diezelfde uitwerking hebben.
Ten vierde is Helm gevraagd diensten verlenen aan het Cultuurhistorisch Projectbureau waarvoor hij voor bezoekers die Nijmegen per cruiseschip aandoen, cultuurhistorische programma's zal opstellen.

Helm: 'Ik ga ervan uit dat men in staat is een goede opvolger of -ster te vinden. Ik zou de dirigerende functie met liefde overdragen aan één van de jongeren die nu al actief is in de Villa en die dat dan alsnog zou kunnen doen in dienst van Tandem.'

Een aderlating voor Dito

Voorzitter naar Homojongeren Platform

Evelien Hulshof is afgetreden als voorzitter van homojongerenorganisatie Dito. Aanleiding hiervoor is haar verkiezing tot voorzitter van het landelijk Homojongeren Platform. Voor Dito een aderlating, maar voor Evelien een promotie. Reden voor Pink om met haar te spreken over deze stap.

'Het homojongerenplatform is een koepelorganisatie voor alle homojongerenorganisaties in Nederland. Daarvan zijn er inmiddels 12. Het platform ondersteunt deze groepen door middel van trainingen en het uitwisselen van kennis en ervaringen,' aldus Evelien Hulshof.

'Het bestuur bestaat uit 5 personen en deze worden door de deelnemende groepen gekozen. Het platform werkt veel samen met het COC als het gaat om projecten zoals de Open Up Campagne. Verder nemen we deel aan alles wat zich op jongeren richt. Wij richten ons als platform ook op de landelijke politiek. Bij het Centrum voor Jeugd en Gezin proberen we aandacht voor homoseksualiteit te organiseren. Het is best een breed terrein. Het platform bestaat nu 1,5 jaar en verkeert nog in de opstartfase. Voor ons als bestuur betekent dit dat we veel zaken moeten opzetten. Gelukkig vergaderen we vaak in Nijmegen. Twee leden van het bestuur komen hiervandaan, twee anderen uit Den Bosch en een uit Zwolle. Daarom is Nijmegen voor ons het meest centraal. Ons postadres is echter bij Movisie in Utrecht.'
Vooralsnog zit Dito zonder een voorzitter. Evelien blijft wel actief in het team dat de verhuizing van Villa Lila voorbereid. Verder blijft Evelien actief in de organisatie van de jubileumactiviteiten van Dito. In het najaar wil Dito een reünie voor oud-leden organiseren.

Daarnaast gaat zij samen met Suzanne ter Braak een roze-netwerk borrel voor jongeren organiseren. Deze zal 23 april plaats vinden in café Mets. Bovendien gaan beide dames het vrouwenfeest Ragazze weer nieuw leven inblazen.

[BvD]

Evelien Hulshof gekozen tot voorzitter van het Homojongeren Platform